

“Ἔγώ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
πνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 108ον | Ἰούλιος - Αὐγούστος 2018 | 4325

«ΙΔΟΥ Η ΔΟΥΛΗ ΚΥΡΙΟΥ»

ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ αὐτὲς τῆς Κοιμήσεώς της, ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς τοποθετεῖ στὸ τέρμα τῆς γήινης τροχιάς τῆς Παναγίας μας καὶ μᾶς λέει: Προσπλῶστε τὸ βλέμμα σας στὴ μορφή της. Ἐμπνευσθεῖτε ἀπὸ τὸ μεγαλιώδες παράδειγμά της, ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη ἀγιότητά της. Ἡ Παναγία μητέρα δὲν μᾶς σκεπάζει μόνο μὲ τὴν ἀγάπη της. Ἀνοίγει καὶ δρόμους μὲ τὰ βήματά της. Τὸ ἱερὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολεῖ τὴν ἡρεμὴ ἀλλὰ καὶ δυναμικὴ ἀρετὴ της.

Δὲν ἦταν μία ἡ ἀρετὴ της. Δὲν ἦταν ἓνα ἄνθος. Ἦταν ἓνας ὀλάνθιστος κῆπος. Ἐνας ἀληθινὸς παράδεισος ποὺ ἔκανε νὰ εὐωδιάσει τὴν οἰκουμένη ὀλόκληρη μὲ τὸ ὑπερκόσμιο ἄρωμά της. Ποιὲς ἀπὸ τὶς ἀρετὲς της νὰ πρωτοθαυμάσει κανεῖς; Ταπεινὴ στὸ μεγαλεῖο της. Ἀνεπηρέαστη στὴ δόξα της. Ὀλόλευκο κρίνο ἀγνότητας στὸ βοῦρκο τῆς ἀμαρτωλῆς Ναζαρέτ. Σὲ ἐποχὴ ἀποστασίας ζοῦσε μὲ ἀπίστευτη πιστότητα καὶ ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Θὰ ἀξίζε νὰ σταθοῦμε σήμερα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς ἀρετὲς της ποὺ συνήθως οὔτε κὰν τὴν σκεπτόμαστε. Καὶ ὅμως θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε ὡς τὴν πιὸ ἀντιπροσωπευτικὴ της. Τὴν συνόδευε μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς της. Θὰ σταθοῦμε στὸν ἥρωισμό τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡρωίδα ἡ Παναγία μας; Ναί, ὅσο καὶ ἂν διερωτῶνται μερικοί, ἡ Παναγία ὑπῆρξε ἡ μεγάλη ἥρωίδα. Ὁ ἥρωισμός της ἀπαράμιλλος. Χωρὶς νὰ εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους, ξεπέρασε ὅλους τοὺς ἄλλους.

Νομίζουν μερικοί, πὼς ὁ ἥρωισμὸς δείχνεται μονάχα στὰ πεδία τῆς μάχης ἢ στὶς δύσκολες περιστάσεις. Προνόμιο γιὰ τοὺς ριψοκίνδυνους καὶ ἀποφασιστικούς. Ἀλλὰ ὁ ἥρωισμὸς εἶναι μόνιμη κατάστασις τῆς γενναίας καὶ ἐξαγιασμένης ψυχῆς. Ἡρεμος, ἀποφασιστικὸς, συνεχὴς, ἀλύγιστος καὶ ἀταλάντευτος. Ἐκδηλώνεται σὲ κάθε στιγμή τοῦ σκληροῦ πνευματικοῦ ἀγώνα ποὺ καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νὰ μείνει σταθερὸς στὸ πρόσταγμα τοῦ οὐρανοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἔχει νὰ ἀντιπαλέσει μὲ ὅλο τὸν ὀρατὸ καὶ ἀόρατο κόσμον. Ἡ πρόθυμη ὑπακοὴ καὶ ὑποταγὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ξεπερνᾷ καὶ αὐτὴ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ εἰσέρχεται στὸν χῶρον τοῦ θαύματος ἀπαιτεῖ ἥρωισμό ἀσύλληπτο. Αὐτὸν τὸν ἥρωισμό μᾶς ἔδειξε, μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά της, ἡ Παναγία μας σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ της.

Ἡρωικὴ μπροστὰ στὸν Ἀρχάγγελο ποὺ τῆς φέρνει τὸ πρωτάκουστο μήνυμα τοῦ οὐρανοῦ. Μιὰ νέα κόρη δέχεται μιὰ τόσο ὑψηλὴ κλήσις καὶ ἀναλαμβάνει νὰ

πραγματοποιήσει μιὰ τόσο δύσκολη καὶ πρωτάκουστη ἀποστολή. Νὰ γίνῃ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Τί βάρος πέφτει στοὺς νεανικοὺς ὤμους της! Καταλαβαίνει τί θὰ τῆς κοστίσει. Ἀναλαμβάνει ἓνα βάρος, τιμητικὸ βέβαια, ἀλλὰ καὶ τόσο δυσβάστακτο, μιὰ εὐθύνη μοναδικὴ στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ ἀπάντησή της: **«Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου»** (Λουκᾶ α' 38).

Τὸ ἴδιο ἥρωικὴ καὶ στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ. Ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ πιὸ φτωχὴ ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς. Γιὰ ὅλους ὑπῆρχε μιὰ φτωχὴ γωνιά. Γι' αὐτὴν **«οὐκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύματι»** (Λουκᾶ β' 7). Δὲν ὑπῆρχε τόπος στὸ πανδοχεῖο, γιὰ νὰ φέρει στὸν κόσμον τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ βρέθηκε μονάχα μιὰ καταφρονεμένη φάτνη, προορισμένη γιὰ τὰ ζῶα. Καὶ σὲ λίγο ὁ δρόμος τῆς προσφυγιάς στὴν Αἴγυπτο. Ἐδῶ οἱ ἀπορίες καὶ τὰ ἐρωτηματικὰ κορυφώνονται. Τὴ λύση τῆς φυγῆς, τῆς βιαστικῆς καὶ μέσα στὴ νύχτα, διαλέγει ὁ Θεός, γιὰ νὰ προστατεύσει τὴν Ἁγία Οἰκογένεια ἀπὸ τὴ φονικὴ μανία τοῦ Ἡρώδη.

Καὶ τὸ κορύφωμα τοῦ ἥρωισμοῦ φάνηκε στὸ σταυρικὸ πάθος. Νὰ βλέπει τὸ ἀγαπημένο παιδί της, τὸν ἀναμάρτητο Κύριο, ποὺ πέρασε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ Του εὐργετώντας τοὺς ἀνθρώπους, νὰ συναντᾷ τόση κακότητα καὶ τόση ἀχαριστία. Ὁ ἄγγελος τῆς εἶχε πεῖ, ὅτι θὰ βασιλεύσει στοὺς αἰῶνες καὶ τώρα τὸν βλέπει νὰ τερματίζει τὴ ζωὴ Του μέσα στὶς ἀποδοκιμασίες σὰν ὁ τελευταῖος κακοῦργος πάνω στὸν Σταυρό. Ἡ προφητικὴ ρομφαία τοῦ Συμεών, ποὺ θὰ διαπερνοῦσε τὴν καρδιά της, εἶχε ἐκπληρωθεῖ μὲ τὸν πιὸ ὀδυνηρὸ τρόπο. Πόσος πόνος, ἀλλὰ καὶ πόσος ἥρωισμὸς χρειαζόταν, γιὰ νὰ μὴ λυγίσει ἡ μητρικὴ καρδιά της!

Ὁ ἥρωισμὸς δὲν δείχνεται μονάχα στὰ πεδία τῆς μάχης ἢ στὶς δύσκολες περιστάσεις. Εἶναι μόνιμη κατάστασις τῆς γενναίας καὶ ἐξαγιασμένης ψυχῆς. Ἐκδηλώνεται σὲ κάθε στιγμή τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα ποὺ καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νὰ μείνει σταθερὸς στὸ πρόσταγμα τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὸν τὸν ἥρωισμό μᾶς ἔδειξε, μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά της, ἡ Παναγία μας σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ της.

Φιλιάδελφη πίστη

Ένα πρόσωπο που προκαλεί τον θαυμασμό όχι των ανθρώπων, έστω και των πιο αξιόλογων, αλλά του Θεού, είναι άξιο ιδιαίτερης προσοχής. Γιατί όχι και σπουδής. Αξίζει πράγματι να μελετήσει κανείς προσεκτικά μια μορφή αληθινά μεγάλη, αφού δέχθηκε δημόσια τον έπαινο του ίδιου του Κυρίου. Πρόκειται για τον εκατόνταρχο, τον Ρωμαίο αξιωματικό, που αν και είδωλολάτρης είχε κατορθώσει να αποκτήσει βαθιά πίστη και ειλικρινή αγάπη. Η αναστροφή του με τον περιούσιο λαό του Θεού τον είχε επηρεάσει και είχε προσανατολίσει τη σκέψη του και πιο πολύ την καρδιά του στην αληθινή θεοσέβεια. Είχε προπάντων καλλιεργήσει την πίστη στον αληθινό Θεό. Ήταν άνθρωπος αγαθής διαθέσεως και ο Θεός δεν τον άφησε στην άγνοια. Αυτόν, λοιπόν, τον εκατόνταρχο θαύμασε ο Θεάνθρωπος και είπε: **«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον»** (Ματθ. ν' 10).

Ο Ρωμαῖος αυτός αξιωματικός με πολύ σεβασμό επισκέπτεται τον Κύριο. Μια παράκληση του υποβάλλει. Μια χάρη του ζητάει. Δεν του ζητάει κάτι για τον εαυτό του. Ούτε καν για την οικογένειά του. Για τον υπηρέτη του τον παρακαλεί. Να του χαρίσει την υγεία τον ικετεύει. **«Κύριε, ὁ παῖς μου (ὁ δοῦλος μου) βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος»**. Τί σημαίνει τότε δοῦλος είναι γνωστό. Κανένας δεν του έδινε σημασία. Πιο μεγάλη αξία μπορούσε να έχει ένα ζώο παρά ένας δοῦλος. Και όμως για αυτόν τον άρρωστο δοῦλο, τον παραλυτικό, ενδιαφέρεται ο Ρωμαῖος αυτός αξιωματικός. Η φιλεύσπλαχνη καρδιά του δεν άνεχόταν να τον βλέπει να υποφέρει. Ξεπερνάει τη σκληρή νοοτροπία τῆς ἀπάνθρωπης ἐποχῆς του και καταφεύγει στον Κύριο για να ζητήσει τη θεραπεία.

Να το μυστικό του: Η βαθιά και ειλικρινής αγάπη. Η άνιδιοτελής φιλανθρωπία. Αυτή ακριβώς τροφοδοτούσε την πίστη και την έκανε ζωντανή, ένεργό, έμπρακτη. Αυτή τον είχε ὀδηγήσει στον Θεό. Και αυτήν βράβευσε ο Χριστός. Ο Ρωμαῖος εκατόνταρχος δεν ήταν απλώς ένας εύσυνείδητος αξιωματικός, ένας καλός οικογενειάρχης, ένας φιλεύσπλαχνος κύριος. Ήταν ένας κοινωνικός εργάτης, άνθρωπος αληθινός, με πλατειά καρδιά που χωρούσε μέσα της όλους τους ανθρώπους. Άνθρωπος ευαίσθητος στον πόνο των άλλων και συγχρόνως δραστήριος σε έργα αλληλεγγύης και φιλανθρωπίας. Το ενδιαφέρον του για τον άνθρωπο και τον πιο ταπεινό ήταν τόσο, ώστε αυτός ο ίδιος δεν δίσταζε να ταπεινωθεί για να τον υπηρέτήσει. Ένα παράδειγμα φωτεινό όχι μόνο για τη μακρινή εποχή του, αλλά και για σήμερα που τόσος λόγος γίνεται για κοινωνική βοήθεια και συμπάρασταση στις ασθενέστερες τάξεις.

Ο εκατόνταρχος παρακάλεσε τον Κύριο για τον δοῦλο του. Γι' αυτόν που δεν ήταν πια δοῦλος του.

Η πονετική καρδιά του από τη στιγμή που ήταν στην ύπηρεσία του, πολύ περισσότερο, τον έβλεπε ως συνάνθρωπό του, ως φίλο του, ως αδελφό του. Τί σημασία είχε αν ήταν δοῦλος; Δεν έπαυε να είναι άνθρωπος ὅπως κι αυτός. Και ως άνθρωπος, για τον πιστό αξιωματικό, είχε κι εκείνος δικαιώματα στην αγάπη του, στο ενδιαφέρον του. Να μεταφερθούμε τώρα στον εαυτό μας; Εμείς δεν έχουμε κοντά μας, στην εργασία μας, στις κοινωνικές, στις άλλες δραστηριότητες και αναστροφές μας, ανθρώπους που μας υπηρετούν ή εξυπηρετούν ποικιλοτρόπως; Σκεφθήκαμε τις ανάγκες τους; Τα προβλήματά τους; Τις ιδιαίτερες οικογενειακές τους συνθήκες; Και ασφαλώς δεν είναι απαραίτητο να είναι **«παραλυτικοί», «δεινῶς βασανιζόμενοι»** από σωματικούς πόνους, για να ενδιαφερθούμε γι' αυτούς.

Υπάρχουν κοντά μας, γύρω μας, ἀδέλφια μας που υποφέρουν και ταλαιπωρούνται και βασανίζονται όχι μόνο από υλικές ανάγκες, τη στέρηση, τη φτώχεια. Συχνά υποφέρουν περισσότερο από ψυχικά τραύματα, πνευματικούς και ήθικους πόνους, αυτούς που προκαλεί ή ψυχική παραλυσία. Υπάρχουν πολύ κοντά μας, έστω και αν μερικές φορές δεν είμαστε σε θέση να τους αναγνωρίσουμε, νέοι και παιδιά και ώριμοι, ήθικα ναυάγια, ψυχοσωματικά έρείπια από το αλκοόλ, τα ναρκωτικά, τον ήθικό ξεπεσμό, όλα τα σύγχρονα παραισθησιογόνα του πνεύματος. Υπάρχουν τα άκαθοδήγητα νιάτα -και όχι μόνο- που σφαδάζουν αιχμαλωτισμένα από τις άντεθνικές, άντιθρησκευτικές, αίρετικές, άναρχικές και άλλες προπαγάνδες. Εμείς για όλους αυτούς τί κάνουμε; Βγήκαμε «από το σπίτι μας», από τις προσωπικές μας υποθέσεις, από τα ενδιαφέροντά μας, από τον ατομισμό μας, για να πάμε, ὅπως ο εκατόνταρχος, εις αναζήτηση του Κυρίου και να Τον ικετεύσουμε με πόνο: Κύριε, δες όλα αυτά τα αξιολύπητα κατάκοιτα πλάσματά Σου **«δεινῶς βασανιζόμενα»** και έλέπσέ τα;

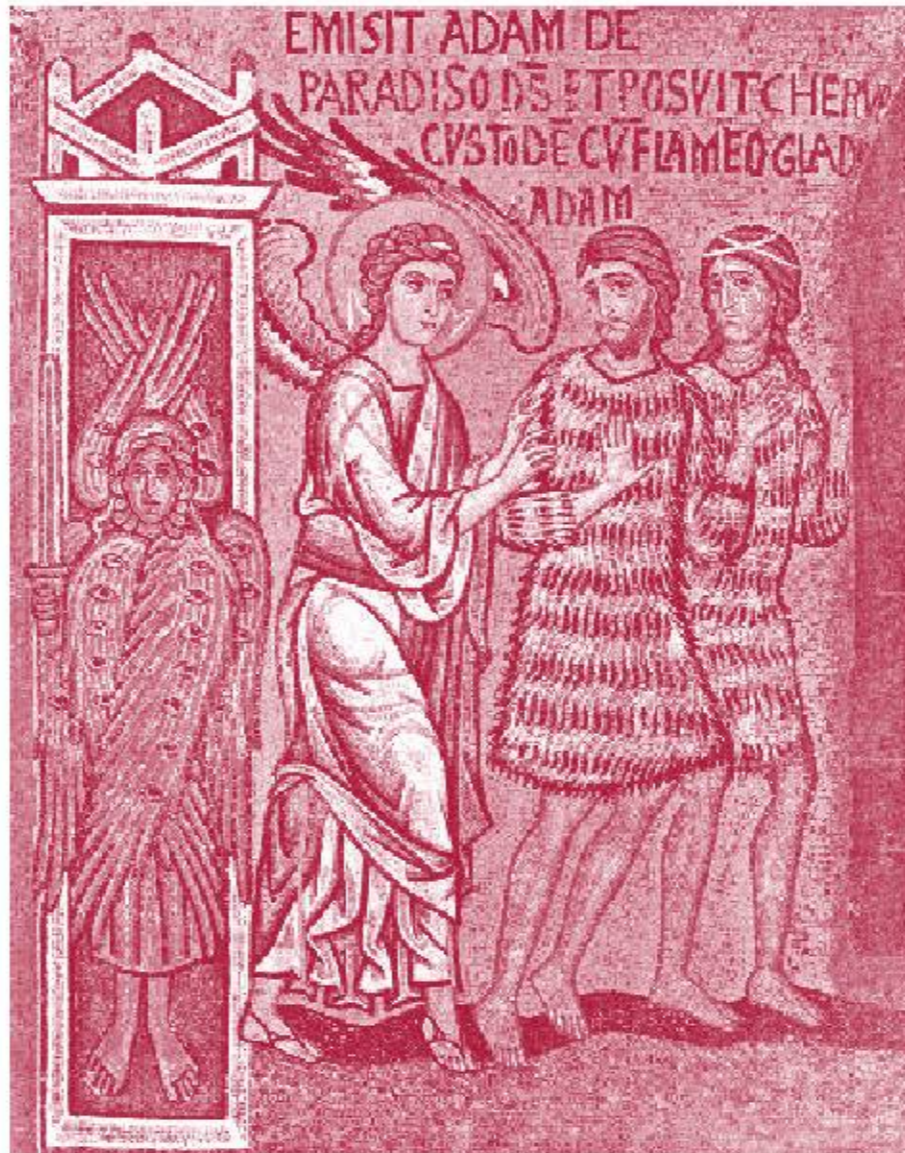
Αλλά για να γίνει κάτι τέτοιο χρειάζεται μια προϋπόθεση: Αυτή του εκατοντάρχου: Η ζῶσα και φιλάδελφος πίστη του. Στην ικεσία του Ρωμαίου αξιωματικού ο Κύριος απάντησε: **«Εγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν»**. Και εκείνος: **«Κύριε, οὐκ εἰμι ἰκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθης· ἀλλὰ μόνο εἶπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου»** (Ματθ. ν' 8). Λοιπόν, έχουμε αυτήν, την ταπεινή, την απλή, την άδολη, αλλά σταθερή, ζωντανή και φιλεύσπλαχνη πίστη; Με άλλα λόγια πιστεύουμε πραγματικά, ὅτι ο Κύριος μπορεί να αλλάξει τους ανθρώπους, να αναγεννήσει τις καρδιές, να μεταμορφώσει τις ψυχές; Τότε θα αναστήσει και μέσα μας τις «παράλυτες» έλπίδες.

Αἰώνας τοῦ φόβου

«ΦΟΒΙΚΟΣ» χαρακτηρίζεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος στὴν αὐγὴ τῆς τρίτης χιλιετίας. Εἴτε πρόκειται γιὰ συναίσθημα ἔντονης ἀνησυχίας εἴτε γιὰ παθολογικὸ ἀγχώδη φόβο, βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ φαινόμενα ποὺ περιορίζουν ἀκόμα καὶ τὴν καθημερινότητά μας. «Ὁ φοβικὸς ἄνθρωπος γνωρίζει ὅτι ἡ φοβία του εἶναι ὑπερβολικὴ ὡστόσο εἶναι ἀκατανίκητο τὸ συναίσθημα πανικοῦ ποὺ νιώθει... Τὴ στιγμή ποὺ μπαίνει κανεὶς στὴν τροχιά τοῦ πανικοῦ, ποὺ προκαλεῖ ἡ φοβία, ἡ λογικὴ ἀπουσιάζει μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διογκώνεται ἡ αἴσθησις τοῦ φόβου ποὺ πολλὰ φορὲς μᾶς παραλύει». («Καθημερινή»).

Ἡ ἐποχὴ μας εὐστοχα χαρακτηρίστηκε ὡς αἰώνας τοῦ φόβου. Ἐνας φόβος πολὺπλευρος ἀγκαλιάζει ὁλόκληρο τὸν κόσμον καὶ πιέζει τὶς καρδιές. Γιατί ὅμως φοβᾶται καὶ ποιὸν φοβᾶται; Ὁ διασημικὸς ἄνθρωπος φοβᾶται σήμερον ὄχι τὶς ἀποτυχίες του. Φοβᾶται καὶ τρέμει τὶς ἐπιτυχίες του. Ἐγίνε δέσμιος τῶν κατακτιήσεων του. Φοβᾶται τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Θέλησε νὰ φτιάξει τὸν παράδεισόν του καὶ κατασκεύασε τὴν κόλασή του. Ἐκτίσε ἕνα μεγαλόπρεπο οὐρανοξύστη, γιὰ νὰ κατοικήσει μέσα στὴν ἀνεση καὶ ξαφνικὰ ἀνακάλυψε, πὺς εἶχε κτίσει τὴν φυλακὴ τῆς καταδίκης του. Ἐτσι, δυστυχῶς, εἶναι. Πόσος αὐτοθαυμασμὸς καὶ αὐτοπεποίθησις, ὅταν κατόρθωσε νὰ διασπάσει τὸ ἄτομον καὶ νὰ κατασκευάσει τὴν πρώτη ἀτομικὴ βόμβα! Τότε δὲν μπορούσε νὰ φαντασθεῖ τὶς προεκτάσεις τῆς ἐπιτυχίας του αὐτῆς. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὶς φανταστεῖ, γιατί πρωτύτερα δὲν εἶχε σκεφθεῖ μιὰ ἀπλούστατη ἀλήθεια: Ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου χωρὶς νὰ προηγηθεῖ ἡ διάσπασις τοῦ ἀτομισμού, καταλήγει στὴ διάσπασις τῶν ἀτόμων. Καὶ αὐτὴ τὴν πολὺμορφη διάσπασις ζεῖ ὁ ἄνθρωπος σήμερον. Καὶ αὐτὴ ἡ διάσπασις εἶναι ποὺ τὸν γεμίζει μὲ φόβο.

Ἄν ἀνατρέξουμε στὴν πρώτη ἀρχὴ τοῦ φόβου, θὰ δοῦμε ὅτι ὁ φόβος μπῆκε στὴ ζωὴ τῶν πρωτόπλαστων, ὅταν ἐπαναστάτησαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι σὲ κάθε ἐποχὴ ἡ κύρια αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου. Καὶ ἡ λύσις εἶναι ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεόν, στὸν Θεὸ ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἦλθε ἀνάμεσά μας καὶ διεκήρυξε τὸ «**θαρσεῖτε καὶ μὴ φοβεῖσθε**». Ὁ φόβος δὲν ἔχει πιά θέσιν στὴ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ. Γίνεται ὁλόψυχη ὑπακοή, αὐθόρμητη ἀγάπη, ἀληθινὴ ἐλευθερία. Διὰ τοῦ Χριστοῦ ὁ φόβος καταργεῖται, γιατί ὁ Χριστὸς μᾶς συμφιλίωσε μὲ

τὸν Θεόν, μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸν μας. Ὁ ἀναγεννημένος ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἀποβάλλει τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου, τοῦ πρώτου φόβου ποὺ εἶναι δημιουργημὰ τῆς ἁμαρτίας. Γιατί ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ φόβου. Ὁ ἄνθρωπος τῆς χάριτος καὶ σὶς τραγικότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του δὲν φοβᾶται καὶ ποτέ του δὲν ἀπελπίζεται. Στήριγμά του ἔχει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν παντοδύναμην προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ αὐτὴ ἀντλεῖ ἐλπίδα καὶ θάρρος.

Παραστατικὴ ἡ εἰκόνα τοῦ μικροῦ ναυτοῦ. Σφύριζαν οἱ ἄνεμοι καὶ λυσομανοῦσε ἡ τρικυμία καὶ ἐκεῖνο ἀτρόμητο σκαρφάλωνε πάνω στὸ κατάρτι, γιὰ νὰ δέσει τὰ σχοινιά. Ὅσο κοίταζε ψηλά, τίποτε δὲν τὸ πτοοῦσε. Περιφρονοῦσε καὶ τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνέμους. Ὅταν ὅμως σὲ μιὰ στιγμή γύρισε τὸ βλέμμα του στὴν ἀγριεμένη θάλασσα, ἄρχισε νὰ δειλιάζει, νὰ τρέμει καὶ νὰ κινδυνεύει νὰ σωριαστεῖ στὸ κατάστρωμα. Καὶ τότε ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου: «Κοίτα ψηλά καὶ προχώρα!».

«Κοίτα ψηλά καὶ προχώρα». Νὰ ἕνα σύνθημα γεμάτο δύναμιν καὶ ἐλπίδα. Κοίτα ψηλά καὶ τότε προχώρα ἀτρόμητος στὴ ζωὴ. Ὑψωσε τὰ μάτια σου στὸν οὐρανὸ καὶ θὰ δεῖς πόσο σταθερὴ θὰ εἶναι ἡ πορεία σου στὴ γῆ. Οἱ φόβοι δὲν θὰ λείψουν. Θὰ μεταμορφωθοῦν. Θὰ χάσουν τὴν ἀγριωπή τους ὄψιν. Τὰ κύματα ἦταν τὰ ἴδια γιὰ τὸ ναυτόπουλο. Ὅσο κοίταζε τὸν οὐρανὸ δὲν τὸ τρόμαζαν. Ὅταν ὅμως ἔστρεψε τὸ βλέμμα του σ' αὐτὰ ἔνωσε τὸν ἴλιγγον. Παρέλυσαν οἱ δυνάμεις του. Τὸ ἴδιο κι ἐμεῖς. Ὅταν ἀτενίζουμε τοὺς φόβους τῆς ζωῆς μὲ τὸ περίτρομον βλέμμα τῆς ὀλιγοπιστίας, τοὺς βλέπουμε τρομεροῦς. Ὅταν ὅμως τοὺς παρατηροῦμε μὲ ἐλπίδα καὶ μέσα ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς πίστεως, τότε χάνουν τὴν ἀγριωπή τους ὄψιν. Γίνονται ἀφορμὴ νὰ κερδίσουμε σὲ θάρρος, σὲ εὐψυχία, σὲ καλλιέργεια πνευματικὴ.

Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ εἶναι σὲ κάθε ἐποχὴ ἡ κύρια αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου. Καὶ ἡ λύσις εἶναι ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεόν, στὸν Θεὸ ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἦλθε ἀνάμεσά μας καὶ διεκήρυξε τὸ «θαρσεῖτε καὶ μὴ φοβεῖσθε».

«Ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι ἐκ τῶν

μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν λέγοντες· τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Θεοῦ; Ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσει ἡμᾶς; Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη. Οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες· εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ν' 28 - θ' 1
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. ιβ' 27 - ιγ' 8

εἶπεν αὐτοῖς· ὑπάγετε. Οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων· καὶ ἰδοὺ ὤρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη

τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρηνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι. Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν ἀπήγγειλαν πάντα καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων. Καὶ ἰδοὺ πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν. Καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν».

Ο ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ

«Ἰδόντες αὐτὸν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν».

ΣΤΗ ΧΩΡΑ τῶν Γεργεσηνῶν κατοικοῦσαν ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν συνηθίσει στὴν παρανομία. Γιατὶ παράνομο ἦταν κατὰ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο νὰ τρέφουν χοίρους. Ἀπαγορευόταν νὰ τρῶνε χοιρινὸ κρέας ἢ νὰ πουλᾶνε στοὺς εἰδωλολάτρεις χοίρους. Ἀλλὰ αὐτοὶ περιφρονοῦσαν τὸ Νόμο. Τὸν καταπατοῦσαν χωρὶς συστολὴ καὶ αὔξαναν ἀνενόχλητοι τὰ εἰσοδήματά τους. Ἐμπορεύονταν τὴν παρανομία καὶ ἀπεκόμιζαν σημαντικὰ κέρδη. Ἐτσι τώρα ποὺ ἀνέλπιστα χάνουν τὰ παράνομα κέρδη τους, ξεσηκώνονται καὶ διώχνουν τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴ χώρα τους. Ὅσο δὲν θίγονταν τὰ ὑλικά τους συμφέροντα ὅλα πήγαιναν καλά. Μόλις ὅμως ὁ Κύριος τοὺς τιμώρησε γιὰ τὶς παραβάσεις τους, ξεσηκώθηκαν. Γίνεται ἀνεπιθύμητος γι' αὐτούς.

Α) Καὶ σήμερα ἀνεπιθύμητος!

Γιὰ πόσους ὅμως καὶ σήμερα ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀνεπιθύμητος! Γιατὶ καὶ σήμερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ συστηματικὰ παραβαίνουν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπιθυμητὸς ὁ Κύριος ποὺ εἶναι Νομοθέτης τῆς ἠθικῆς τάξης, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς παρανομίας καὶ τοῦ συμφέροντος; Ὁ Κύριος ποὺ λέει «δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς», ποὺ ζητάει εἰλικρίνεια καὶ τιμιότητα μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπιθυμητὸς ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ στὴν ἀτομικὴ καὶ κοινωνικὴ τους ζωὴ καταπατοῦν θεληματικὰ τὸ θεῖο νόμο; Ποὺ συχνὰ χρησιμοποιοῦν κάθε μέσο, θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο, γιὰ νὰ αὐξήσουν τὰ παράνομα κέρδη τους;

Ἄς υποθέσουμε ὅτι ὁ Κύριος ἔμπαινε σήμερα σ' ἓνα ἐμπορικὸ κατάστημα, σ' ἓνα ἰατρεῖο, σ' ἓνα δικηγορικὸ ἢ ἀκόμα καὶ σ' ἓνα χρηματιστηριακὸ γραφεῖο. Ζητάει νὰ συναντηθεῖ ἐκεῖ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη, τὸν προϊστάμενο. Κι ἐκεῖνος ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή. Ἐχει τὰ χέρια του βουτηγμένα στὴν πλεονεξία, στὴν ἀδικία. Ἡ καρδιά του εἶναι συντονισμένη στὸ κέρδος, στὴν ἀπόκτηση ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ὅσα κι ἂν ἀποκτήσει δὲν τοῦ φθάνουν... Δὲν σκέπτεται τίποτα ἄλλο. Ὁ ἄλλος, οἱ ἠθικὲς ἀρχές, δὲν τὸν ἀγγίζουν... Γι' αὐτὸ καὶ λέει στὸν ἀνεπιθύμητο Ἐπισκέπτη

ὅτι τὸ ἐμπόριό του, τὸ γραφεῖο του, ἡ ἐπιχείρησή του, δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὴ θρησκεία. Καὶ τοῦ ζητάει νὰ φύγει! Δὲν Σὲ γνωρίζω ποιὸς εἶσαι. Δὲ Σὲ θέλω. Φύγε τὸ συντομότερο. Ἡ παρουσία Του καὶ τὸ μήνυμά Του ἐμποδίζει τὶς δουλειές τους. Τοὺς μπερδεύει. Ἐνοχλεῖ τὴ συνείδησή τους. Οἱ δουλειές τους εἶναι ὑποπτες. Τὰ σχέδιά τους παράνομα. Ὁ πόθος τοῦ πλουτισμοῦ ἄπληστος. Γι' αὐτὸ δὲν Τὸν θέλουν. Εἶναι τὸ Φῶς τὸ ὀλόλαμπρο καὶ δυνατό. Οἱ ἀμφίβολες ὅμως δουλειές χρειάζονται ἡμίφως, σκοτάδι.

Β) Τὸν διώχνουν «μὲ τρόπο».

Τὸ Φῶς «ἐλλύθηεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα». Ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ τὰ βάλουν πάλι ἀνοικτὰ μαζί Του. Τοῦ ζητοῦν λοιπὸν μὲ τρόπο καλὸ νὰ παραμερίσει. Δὲν βρίζουν, δὲν παρουσιάζονται φανατικοὶ ἐχθροὶ Του. Κάθε ἄλλο. Τηροῦν μάλιστα καὶ τὰ προσχήματα: «Νὰ δώσουμε κάτι στὴν Ἐκκλησία ἢ σὲ κάποιο φτωχό; Εὐχαρίστως. Νὰ βάλουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στὸ μαγαζί, στὸ γραφεῖο, στὸ αὐτοκίνητό μας. Μὴν ζητᾶς ὅμως νὰ ἐπέμβεις στὶς δουλειές μας. Μὴν ἐπιμένεις νὰ κόψουμε τὶς κακὲς συνήθειές μας, νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ. Σὲ παρακαλοῦμε πολὺ μὴν ἐπιμένεις. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ μείνουμε μόνοι μας, μὲ τὰ σχέδιά μας, καὶ τὶς ἐπιδιώξεις μας... Στὴν ἐποχὴ μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμόσει κανεὶς τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ...».

Ὅταν ὅμως διώχνουμε τὸν Κύριο ἢ πιὸ σωστὰ ὅταν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ Αὐτὸν καὶ ἐλευθερώνομαστε ἀπὸ κάθε ἠθικὸ δεσμό, τότε γινόμαστε δεσμῶτες τῆς χειρότερης τυραννίας. Ὑποδουλωνόμαστε στὴν ὕλη, γινόμαστε σκλάβοι τοῦ χρήματος. Πόσο ὅμως διαφορετικὰ εἶναι, ὅταν ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἐπιθυμητὸς τῆς ζωῆς μας! Ἐπιθυμητὸς «σύντροφος, φίλος κι ἀδελφός», ὄχι μόνο τὴν Κυριακὴ, ἀλλὰ ὅλες τὶς μέρες τῆς ἐβδομάδας. Στὸ γραφεῖο, στὸ κατάστημα, στὸ ἐργοστάσιο, στὸ χωράφι... Καὶ ἡ παρουσία Του νὰ κατευθύνει τὴ ζωὴ μας, νὰ ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη Του, νὰ εἶναι σύμφωνη μὲ τὶς θεῖες Του ἐντολές!

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασεν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ

προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον. καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπεν τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. καὶ ἰδοὺ τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ. καὶ εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. θ' 1 - 8 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιβ' 6 - 14

καρδίαις ὑμῶν; τί γὰρ ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; ἵνα δέ

εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας – τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις».

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ

«Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;»

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν προσέχει τὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις. Κοιτάει τὸν «**ἔσω ἄνθρωπο**», τὸν ἄπιαστο ἀπὸ τὰ βλέμματα. Διαβάζει τὶς ἐνθυμήσεις. Καὶ ἐλέγχει: «**Γιατί γεμίζετε μὲ πονηρὲς σκέψεις τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς σας;**» Ὁ ἔλεγχός του μᾶς αἰφνιδιάζει. Ἀναγκάζει τὴν προσοχή μας νὰ στραφεῖ στὸν κόσμον τῶν ἐνθυμήσεων καὶ τῶν ἐσωτερικῶν βιωμάτων μας, τὸν ὁποῖο συχνὰ παρατρέχουμε ἢ καὶ τὸν κρύβουμε.

Τί βλέπει ὁ Κύριος.

Ἐνα προσωπεῖο δείχνουμε καὶ ἐμεῖς στὴν καθημερινή μας ζωὴ. Τὸ λεκτικὸ περιεχόμενο, οἱ κινήσεις, τὸ καθεστὶ δείχνουν τὴν συμμόρφωσιν μὲ τὴν ἐθιμοτυπία καὶ θέλγουν. Παρουσιάζουμε μιὰ ἐπιφάνεια πλαστή, ποὺ δὲν εἶναι ξεχειλίσμα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου.

Διαφορετικὴ ἡ στάσις τοῦ Κυρίου. «**Οὐχ ὡς ἐμβλέπεται ἄνθρωπος ὄψεται ὁ Θεός, ὅτι ἄνθρωπος ὄψεται εἰς πρόσωπον, ὁ δὲ Θεός ὄψεται εἰς καρδίαν**» (Α' Βασ. ιστ' 70). Θεϊκὸ τὸ μάτι του «**ἐρευνᾷ νεφροὺς καὶ καρδίας**» (Ἀποκ. β' 23). Φτάνει ἐκεῖ ποὺ δημιουργοῦνται οἱ λογισμοί, ποὺ στερεοποιοῦνται οἱ ἀποφάσεις ποὺ παίρνουν τὴν πρώτη μορφή καὶ ὑπόστασιν οἱ καλὲς πράξεις ἢ τὰ ἁμαρτήματα. Μέσα στὴν καρδιά. Καὶ μὲ ἀπόλυτη καθαρότητα τὰ διακρίνει ὅλα. Τὰ ἄτακτα σκιρτήματα, τὶς πονηρὲς σκέψεις, τὰ ἀνέκφραστα μίσση, τὴν κρυφὴ ἀντιπάθεια. Φωτογραφίζει τὸν καθαυτὸ ἑαυτό μας, πρὶν τοῦ φορέσουμε τὸ προσωπεῖο τῶν «καλῶν τρόπων» καὶ τῆς σκοπιμότητος.

Τί κρίνει ὁ Κύριος.

Ἡ διεισδυτικότητα αὐτὴ τοῦ θεϊκοῦ ὀφθαλμοῦ εὐρύνει τὴν κρίσιν. Ὁ Κύριος δὲν κρίνει μόνο τὶς πράξεις, ποὺ κάνουμε μὲ τὰ μέλη τοῦ σώματός μας, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐσωτερικὲς ἐνθυμήσεις, ποὺ γεννήθηκαν στὴν ψυχὴ καὶ ἔμειναν στὴν ψυχὴ, χωρὶς νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ γίνουν πράξιν.

Ἐμεῖς ὀρίζουμε ἁμαρτία ἢ ἀρετὴ τὴν πράξιν. Ὁ κατάλογος τῶν ἁμαρτημάτων, περιορισμένος, δὲν χωράει τὰ ἁμαρτήματα τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς διάνοιας. Κρίνουμε τὴν κλοπὴν, τὸν φόνο, τὸν πικρὸ λόγο καὶ τὰ παρόμοια. Ἀνθρώπινος καὶ ὁ νόμος τῆς πολιτείας, τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολουθεῖ. Τὶς ἴδιες

παραβάσεις κρίνει καὶ καταδικάζει. Τὸ ἐσωτερικὸ εἶναι ἀνίκανος νὰ τὸ ἐρευνήσῃ καὶ πολὺ πιὸ ἀνίκανος νὰ τὸ ζυγίσῃ.

Ὁ Κύριος, ποὺ τὸ βλέμμα του ἀγκαλιάζει ὀλόκληρην τὴν προσωπικότητα, κρίνει τὰ κινήματα καὶ τὸ περιεχόμενο καὶ τὶς ἐκδηλώσεις ὀλόκληρης τῆς προσωπικότητος. Καταχωρεῖ ὡς ἁμαρτημὰ μας ὄχι μόνο τὴν κλοπὴν, ποὺ ἔκανε τὸ χέρι μας, ἀλλὰ καὶ τὴν διάθεσιν γιὰ κλοπὴν, ποὺ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο ἔμεινε ἀπλῆ πρόθεσις. Μισεῖ ὄχι μόνο τὸ ἔγκλημα καὶ τὰ αἵματα ποὺ χύνονται καὶ βάφουν χέρια καὶ ποτίζουν τὴ γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸ μίσος, ποὺ φουντώνει καὶ δολοφονεῖ μέσα στὴν ἴδια τὴν καρδιά μας τὴν ἀγάπην. Βδελύσσεται τὰ ἁμαρτήματα ποὺ μολύνουν τὴν ψυχὴ καὶ φθείρουν τὸ λευκὸ κρίνον τῆς ἀγνότητος, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐπιθυμίες, ποὺ σὰν περιεχόμενό τους ἔχουν τὴ λάσπην.

Κατάπληκτοι οἱ μαθητὲς του καὶ οἱ ἀκροατὲς του ἄκουγαν, ὅταν τοὺς δίδασκε ἐπάνω στὸ Ὄρος, νὰ χαρακτηρίζῃ καὶ τὸ ἀπλὸ βλέμμα, μὲ διάθεσιν πονηρὴν, ὡς ἁμαρτημὰ (Ματθ. ε' 28).

Ἐπομένως τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου

μας εἶναι νὰ ἀγιασοῦμε τὴν καρδιά, τὸν ἐσωτερικὸ ἄνθρωπον, ἐκεῖ ποὺ γεννιοῦνται καὶ οἱ ἐνθυμήσεις καὶ οἱ πράξεις. Ἡ σφοδρὴ του ἐπιθυμία εἶναι νὰ ἀποκτήσομε «**καρδίαν ἐτέραν καὶ πνεῦμα καινόν**». Μιὰ καρδιά ποὺ νὰ αἰσθάνεται, νὰ πονάει, νὰ πάσχει, νὰ χτυπάει γιὰ τὴν ἀγιότητα.

Τότε αὐτόματα ἀπὸ τὸ ὀλοκάθαρο αὐτὸ καὶ ἀγιασμένο βάθος θὰ ἀναβλύσουν ἅγιες ἐνθυμήσεις. Καὶ μὲ τὴ σειρά, ἀπὸ τὶς ἅγιες ἐνθυμήσεις θὰ ξεπηδήσουν οἱ ἅγιες πράξεις.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπέροχους Ψαλμοὺς του ὁ προφῆτης Δαβὶδ ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ζητοῦσε νὰ πλάσῃ Ἐκεῖνος μέσα του τὴν καθαρὴν, τὴν καινούργια καρδιά. «**Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου**» (Ψαλμ. ν' 12). Ἄν δὲν μπορούμε μόνοι μας -καὶ δὲν μπορούμε- νὰ βάλουμε στὴ θέσιν τῆς φθαρμένης καρδιᾶς μας, ποὺ γεννάει τὶς πονηρὲς ἐνθυμήσεις, τὴν καινούργια, ἃς γονατίσομε κι ἐμεῖς καὶ ἃς προσευχηθοῦμε, χρησιμοποιώντας τὴν ἴδια φλογερὴν ἱκεσία νὰ τὴν ἀποκτήσομε.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Χωρίς ἐμοῦ ...οὐδέν»

«Γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι «τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὸν ποὺ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐπιδιώκει, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ ποὺ ἐλεεῖ τὸν ἄνθρωπο... Ἐλεεῖ ὁ Θεὸς ἐκεῖνον ποὺ θέλει, ἀλλὰ καὶ ὅποιον θέλει, τὸν ἐγκαταλείπει καὶ σκληρύνεται» (Ρωμ. θ' 16, 18). Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο προσθέτει: «Ὁ Θεὸς καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀποτελεσματικὰ ἐργάζεται μέσα σας καὶ τὸ νὰ θέλετε καὶ τὸ νὰ ἐνεργῆτε, γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἀγαθὴ Του θέληση νὰ σωθῆτε» (Φιλιπ. β' 13). Τὰ παραπάνω ρητὰ δὲν ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου; Δὲν παραβιάζουν τὸ θεῖο δῶρο τῆς ἐλευθερίας;»

Ἡ θέληση καὶ ἡ προτίμηση τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι αὐθαίρετες καὶ ἄδικες. Στηρίζονται στὴν πρόγνωση, στὴ δικαιοσύνη καὶ στὴν ἀγάπη Του πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Ψαλμωδός, μᾶς καταδιώκει ἀδιάκοπα, ἐπειδὴ ποθεῖ τὴ σωτηρία μας. Ποθεῖ τὴ σωτηρία μας, χωρὶς καὶ νὰ μᾶς τὴν ἐπιβάλλει. Θέλει τὴν προθυμία μας. Τὴν προϋποθέτει. Τὴν ἀπαιτεῖ. Ἡ αὐθαιρεσία δὲν ἔχει θέση στὴ θεία βούληση. Μόνο ὅμως ἡ ἀνθρώπινη θέληση, χωρὶς τὴ θεϊκὴ βοήθεια, δὲν ἀρκεῖ. «Οὐκ ἀρκεῖ τὸ ἀνθρώπινον θέλει... οὐδὲ τὸ τῶν οἰονεὶ ἀθλητῶν τρέχειν... Θεοῦ γὰρ συμπαρασταμένου ταῦτα ἀνύεται (πραγματοποιοῦνται)... Καὶ ἡ ἡμετέρα τελείωσις οὐκ ἠμῶν πραξάντων γίνεται, οὐ μὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπαρτίζεται, ἀλλὰ Θεὸς τὸ πολὺ ταύτης ἐνεργεῖ» (Ὀριγένης). Προϋποτίθεται ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια. Μόνη της ὅμως δὲν φθάνει. Ὁ ἀθλητὴς πρέπει νὰ ἀσκηθεῖ, νὰ προπονηθεῖ, νὰ τρέξει. Ἀπαραίτητα ὅλα αὐτά, χωρὶς καὶ νὰ τοῦ ἐξασφαλίζουν ὅπωςδήποτε καὶ τὴ νίκη. Ἐτσι καὶ στὸν δικό μας ἀγῶνα χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἡ συμπάρασταση καὶ ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἡ πνευματικὴ μας ὀλοκλήρωση δὲν πραγματοποιεῖται χωρὶς τὴ δική μας προσπάθεια, τὸν συνεχὴ ἀγῶνα. Τελικὰ ὅμως «ὁ Θεὸς τὸ πολὺ ἐνεργεῖ».

«Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε' 5). Χωρὶς τὴ δική μου βοήθεια καὶ συμπάρασταση τίποτα δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε. Μὲ τὴ δική μου συμπάρασταση τὰ πάντα. «**Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ**» (Φιλιπ. δ' 13), διεκήρυττε ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του ἐμπειρία ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τὸ κλῆμα γιὰ νὰ ἀπορροφᾶ ζωτικὸς χυμὸς καὶ νὰ φέρει καρποὺς πολλοὺς πρέπει νὰ μείνει συνδεδεμένο μὲ τὸ ἀμπέλι. Ἄν ἀποκοπεῖ ξηραίνεται. Ἡ συνεχὴς ἀντλῆση χυμῶν προϋπόθεση τῆς μεγάλης καρποφορίας.

Ἡ ἴδια ἔννοια τονίζεται καὶ ἀπὸ τὸν ἱερὸ Ψαλμωδὸ: «**Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν**

ὁ φυλάσσων. Εἰς μάτην ὑμῖν ἐστὶ τὸ ὀρθρῖζειν, ἐγείρεσθε μετὰ τὸ καθῆσθαι, οἱ ἐσθίοντες ἄρτον ὀδύνης, ὅταν δῶ τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον» (Ψαλμ. 126, 1-2). Ματαίως κοπιᾶζει ὁ ἄνθρωπος ἂν δὲν ἔχει συμπαραστάτη καὶ συνεργαζόμενο μαζί του τὸν Θεό. Χωρὶς τὴν ἄνωθεν βοήθεια, ὅσοι κόποι καὶ ἂν γίνουν, θὰ εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ φυσικὰ οὔτε τοὺς κόπους ἀποκλείει οὔτε καταργεῖ τοὺς ἀρχιτέκτονες, τοὺς μηχανικοὺς καὶ τοὺς ἐργάτες. Ὅλοι θὰ ἐργασθοῦν καὶ θὰ συνεισφέρουν. Ὁ καθένας στὴν εἰδικότητα καὶ στὴν ἐργασία του. Ἡ οἰκοδομὴ μιᾶς οἰκίας προϋποθέτει τὸν κατασκευαστὴ, τοὺς οἰκοδόμους. Χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαρτοῦμε τὸ πᾶν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο παράγοντα, θὰ στηριζόμαστε πολὺ περισσότερο στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἄν δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς θὰ κτίζουμε, ἀλλὰ πύργο Βαβέλ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ θὰ συμβαίνει καὶ στὴν πνευματικὴ μας οἰκοδομὴ. Τὸν οἶκο τῆς ψυχῆς μας, θὰ ἦταν τραγικὸ λάθος νὰ νομίζουμε, πῶς θὰ τὸν οἰκοδομήσουμε μόνοι μας, μὲ τὶς φτωχὲς καὶ ἀτελεῖς δικές μας προσπάθειες. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ στὴ φύλαξη τῆς χώρας μας. Παράλληλα μὲ τοὺς φρουροὺς τῆς πόλεως, πρέπει νὰ ἰκετεύουμε καὶ γιὰ τὴν ἀπὸ τὸν Θεὸ φύλαξη. Δραστηριοποιούμαστε γενικότερα; Καθῆκον μας εἶναι. Χρέος μας ἡ ἐργασία, ἡ φροντίδα γιὰ τὴν οἰκογένεια, γιὰ τὰ παιδιά, γιὰ τὸ μέλλον. Ἄν δὲν ἔχουμε βοηθὸ τὸν Θεό, χωρὶς τὴν εὐλογία Του, τὴ ζωντανὴ παρουσία Του, οἱ φροντίδες μας θὰ μεταβάλλονται σὲ ἀγωνιώδη μέριμνα. Ὁ ἄρτος μας δὲν θὰ εἶναι «γλυκὸ ψωμί», ἀλλὰ «ἄρτος ὀδύνης». Τὴν ἴδια ὥρα τῆς ἀγωνιώδους μέριμνάς μας, ὁ Κύριος θὰ ἀναπαύει τὰ βλέφαρα καὶ θὰ δίνει ἤρεμο ὕπνο στοὺς ἀγαπητοὺς Του. Σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἄφησαν τὴν μέριμνά τους στὴν πατρικὴ πρόνοια καὶ προστασία Του.

Καὶ ἂν ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ χρειάζεται σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὁ θεῖος Παῦλος μᾶς τονίζει ὅτι αὐτὸ ἰσχύει κατ' ἐξοχὴν στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Προτοῦ πεῖ ὅτι «**Ὁ Θεὸς ἐστὶν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας**» (Φιλιπ. β' 13) γράφει: «**μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε**». Μὲ πολλὴ σπουδὴ, μὲ προσοχὴ καὶ φροντίδα, μὲ ζῆλο, ἀλλὰ καὶ μὲ φόβο καὶ τρόμο ἱερὸ νὰ ἐργάζεσθε, γιὰ νὰ φέρετε σὲ πέρας τὴ σωτηρία σας. Καὶ τὸ λέει αὐτό, γιὰτὶ πρόκειται γιὰ ἔργο ποὺ ἐργάζεται πρωτίστως ὁ Θεός. Ὅμως καὶ σεῖς πρέπει νὰ προσέχετε, γιὰτὶ πολλοί, ποὺ δὲν πρόσεξαν, κατέληξαν σὲ ναυάγιο καὶ ἀποκλείστηκαν ἀπὸ τὴ σωτηρία. Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τραγικὸ. Μετὰ φόβου καὶ τρόμου, λοιπόν, τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας, γιὰτὶ ὁ Θεὸς καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀποτελεσματικὰ ἐργάζεται μέσα σας, γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀγαθὴ Του θέληση καὶ νὰ σωθεῖτε.

Ἠθικὸς παχυδερμισμὸς

«Ἡ πιὸ μεγάλη ἀμαρτία τοῦ καιροῦ μας εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν αἴσθησι τῆς ἀμαρτίας». Αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος κίνδυνος τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ καὶ κάθε ἐποχῆς. Δὲν εἶναι, δηλαδή, τόσο τὸ φαινόμενο τῆς ἀμαρτίας ποὺ μᾶς ἀνησυχεῖ. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς τρομάζει εἶναι ἡ ἀδιάντροπη διάπραξί της. Εἶναι ὁ ἐθισμὸς καὶ ἡ ἐπανάληψη ἐνὸς κακοῦ ποὺ τοξινώνει τὸν πνευματικὸ ὄργανισμὸ καὶ ὕστερα ἐπιβάλλεται καὶ νομιμοποιεῖται. Ὅπωςδήποτε τὸ νὰ ἀμαρτάνει κανεὶς εἶναι κακό. Νὰ ἀμαρτάνει ὅμως καὶ νὰ μὴν ἔχει αἴσθησι τῆς ἀμαρτίας, νὰ μὴ ντρέπεται, νὰ μὴν αἰσθάνεται τοὺς νυγμοὺς τῆς συνειδήσεως, ἔ, αὐτὸ εἶναι τρομερὸ, ἀνησυχητικὸ, ἐπικίνδυνον.

Πῶς νὰ τὸ κάνουμε. Νὰ ἀμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ συναισθάνεται τὴν ἀδυναμία του, νὰ ἀναγνωρίζει τὴν πτώση του καὶ νὰ ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχί του, ὑπάρχει πάντοτε ἐλπίδα μετανοίας, διορθώσεως καὶ ἀνορθώσεως. Μὲ τὴν μετάνοια μεγάλοι ἀμαρτωλοὶ ἔγιναν ἅγιοι. Νὰ ἀμαρτάνει ὅμως κάποιος καὶ νὰ τὸ θεωρεῖ κανονικὸ, φυσικὸ, νόμιμον, γιατί ὄχι, κατόρθωμα, ἰκανότητα, προσόν, αὐτὸ εἶναι τὸ «χαλεπώτερον δεινόν». Εἶναι ξεπεσμὸς καὶ ἀναισχυντία. Τὸ χειρότερον κατάντημα γιὰ μιὰ ἀνθρώπινη ὑπαρξιν, γιὰ μιὰ κοινωνία. «Δεινὸν μὲν τὸ ἀμαρτάνειν, πολλῶν δὲ χαλεπώτερον καὶ τὸ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἀμαρτήμασιν», ἔγραφε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖον πρόσθετε:

«Δεινὸν μὲν τὸ αἰσχρὰ πράττειν, τὸ δὲ πράττοντα αἰσχύνεσθαι, ἐξ ἡμισείας ἐστὶ δεινόν· ὅταν δὲ τις καὶ ἐγκαλλωπίζηται, τοῦτο ὑπερβολὴ ἀναισθησίας ἐστίν». «Ὁ μὲν γὰρ μετὰ τὸ πλημμελεῖν καταγινώσκων τῆς ἀμαρτίας, χρόνῳ ποτὲ δυνήσεται ἀνακτήσασθαι· ὁ δὲ ἐπαινῶν τὴν πονηρίαν, τῆς ἐκ τοῦ μετανοῆσαι θεραπείας ἑαυτὸν ἀπεστέρησεν». Εἶναι, μᾶς λέει, φοβερὸ ἡ ἀμαρτία. Ἡ δεινότης ὅμως τοῦ κακοῦ αὐτοῦ λιγοστεύει, ἐφόσον αἰσθάνεται ντροπὴ ἐκεῖνος ποὺ τὴν διαπράττει. Ὅταν ὅμως καμαρώνει γι' αὐτήν, τότε βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ ἐπικίνδυνον ἀναισθησίαν. Διότι ἐκεῖνος ποὺ μετὰ τὴν πτώση του καταδικάζει τὴν ἀμαρτία, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μετανοήσῃ καὶ θὰ ἀνορθωθεῖ. Ὅποιος ὅμως ὄχι μόνον διαπράττει, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεῖ τὴν πονηρία, στερεῖ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν θεραπεία ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ μετάνοια. Ὁ κίνδυνος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια τοποθέτησι καὶ ἀντιμετώπισιν τοῦ κακοῦ, εἶναι φανερός. Βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν ἀμβλυσιν τοῦ ἠθικοῦ αἰσθητηρίου, στὴν κυριαρχία τοῦ πνευματικοῦ παχυδερμισμοῦ.

Αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν τὴν ὑπογράμμισε παραστατικὰ ἀπὸ τὴν κοινωνική του πείρα ὁ μεγάλος Γάλλος ποιητῆς Paul Claudel: «Ἐχομε διαφορετικὴ ψυχικὴ στάσι, ὅταν ἀμαρτάνουμε καὶ θλιβόμεθα, ὅταν γνωρίζουμε ὅτι διαπράττουμε τὸ κακό, ἐνῶ ἐπιθυμοῦμε τὸ καλύτερον. Ὅπως ἐπίσης ἔχομε διαφορετικὴ ψυχικὴ ἀντίδρασι, ὅταν πιστεύουμε ὅτι κάνουμε τὸ καλό, ἐνῶ διαπράττουμε

τὸ κακὸ καὶ ἀκόμα ὅταν διακηρύττουμε καὶ καυχόμεθα γι' αὐτό». Τὸ ἴδιον ἀποκαλυπτικὰ εἶναι καὶ τὰ λόγια τοῦ André Maurois: «Ὁ κίνδυνος τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶναι ὅτι ὑπάρχουν τυχοδιῶκτες, λησιεὲς καὶ ἀνώμαλοι. Ἡ λάσπη αὐτὴ ὑπῆρχε πάντοτε στὸ περιθώριον ὄλων τῶν πολιτισμῶν. Ὁ κίνδυνος εἶναι, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ διατείνονται, ὅτι εἶναι γενναῖο νὰ δικαιώσεις τὴν ἀνηθικότητα, τὸ νόμον τῆς ζούγκλας».

Νὰ τὸ ἐπικίνδυνον σημεῖον ποὺ χρειάζεται μεγάλη προσοχή καὶ ἰδιαίτερη ἀντιμετώπισιν. Ἀπειλεῖ τὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας. Καὶ δυστυχῶς ἡ κρίσις αὐτὴ ἔχει πάρει ἀνησυχητικὰ διαστάσεις. Ἐχει τρυπώσει στὸν κοινωνικὸ ἴσθον καὶ σὰν ὑποὺλο τρωτικὸν τὸν κατατρώει καὶ τὸν μολύνει. Δὲν πρόκειται γιὰ μεμονωμένα ἄτομα ποὺ παρεκτρέπονται. Δὲν πρόκειται γιὰ περιορισμένες ἀναισχυντίες. Ὅταν κυβερνήσεις καυχιόνται γιὰ τὴ νομιμοποίησι, τὴ θεσμοθέτησι τοῦ συμφώνου συμβίωσης γιὰ τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια, τὸν καλπάζοντα Σοδομισμὸν, τότε «Αἰδῶς Ἀργεῖοι». Ντροπή, ἐπιτέλους. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν προδρομικὰ σημεῖα ἐσχάτης παρακμῆς καὶ καταπτώσεως;

Ὁ κίνδυνος, λοιπόν, εἶναι μεγάλος. Τὸ πρόβλημα τοῦ λεγομένου σύγχρονου «ἠθικοῦ μιθριδατισμοῦ», ὀξύ. Ἡ ἀποσάθρωσι τῶν ἠθῶν, τὸ σύνθημα τοῦ ἐκφυλισμοῦ «εἶναι ντροπὴ νὰ ντρέπῃσαι», ἀχρηστεύουν τὸ ἀνοσοποιτικὸν σύστημα τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ μὲ κίνδυνον τὴν γενικευμένη ἠθικὴ παραλυσία. Νὰ γιατί εἶπαμε, πῶς ἡ πιὸ μεγάλη ἀμαρτία εἶναι νὰ χάσουμε τὴν αἴσθησι τῆς ἀμαρτίας. Νὰ ἀτονίσουν οἱ πνευματικὲς ἀντιστάσεις. Νὰ ἐξοικειωθοῦμε μὲ τὴν φθορὰ καὶ τὴν διαφθορὰ. Νὰ ὑποκύψουμε στὴ νοσηρὴ ἀπάθεια. Νὰ λησμονήσουμε πῶς ἡ παρατεταμένη ἠθικὴ νάρκωσι, ὀδηγεῖ ἀναγκαστικὰ στὴν πνευματικὴ νέκρωσι. Ἀπαίτησι τῶν καιρῶν νὰ ἀντιμετωπίσουμε ρωμαλέα τὴς τάσεις ἀποσυνθέσεως ποὺ ἐξαπλώνονται ἀπειλητικὰ. Ὅταν ἓνας ἄρρωστος πάσχει ἀπὸ μεταδοτικὴ ἀσθένεια πρέπει νὰ θεραπεύεται, γιὰ νὰ μὴ μολύνει καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀδράνεια, ἡ σιωπὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ συνενοχή. Συνειδητοποιοῦμε τὸ χρέος μας;

Ἡ πιὸ μεγάλη ἀμαρτία εἶναι νὰ χάσουμε τὴν αἴσθησι τῆς ἀμαρτίας. Νὰ ἀτονίσουν οἱ πνευματικὲς ἀντιστάσεις. Νὰ ἐξοικειωθοῦμε μὲ τὴν φθορὰ καὶ τὴν διαφθορὰ. Ἀπαίτησι τῶν καιρῶν νὰ ἀντιμετωπίσουμε ρωμαλέα τὴς τάσεις ἀποσυνθέσεως ποὺ ἐξαπλώνονται ἀπειλητικὰ. Ἡ ἀδράνεια, ἡ σιωπὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ συνενοχή. Συνειδητοποιοῦμε τὸ χρέος μας;

«Υμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσιν λύχνον

καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμπάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Δ' ΣΥΝΟΔΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ε' 14 - 19
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Τίτ. γ' 8 - 15

ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μίᾳ κε-

ραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὃς ἐάν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

«Υμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

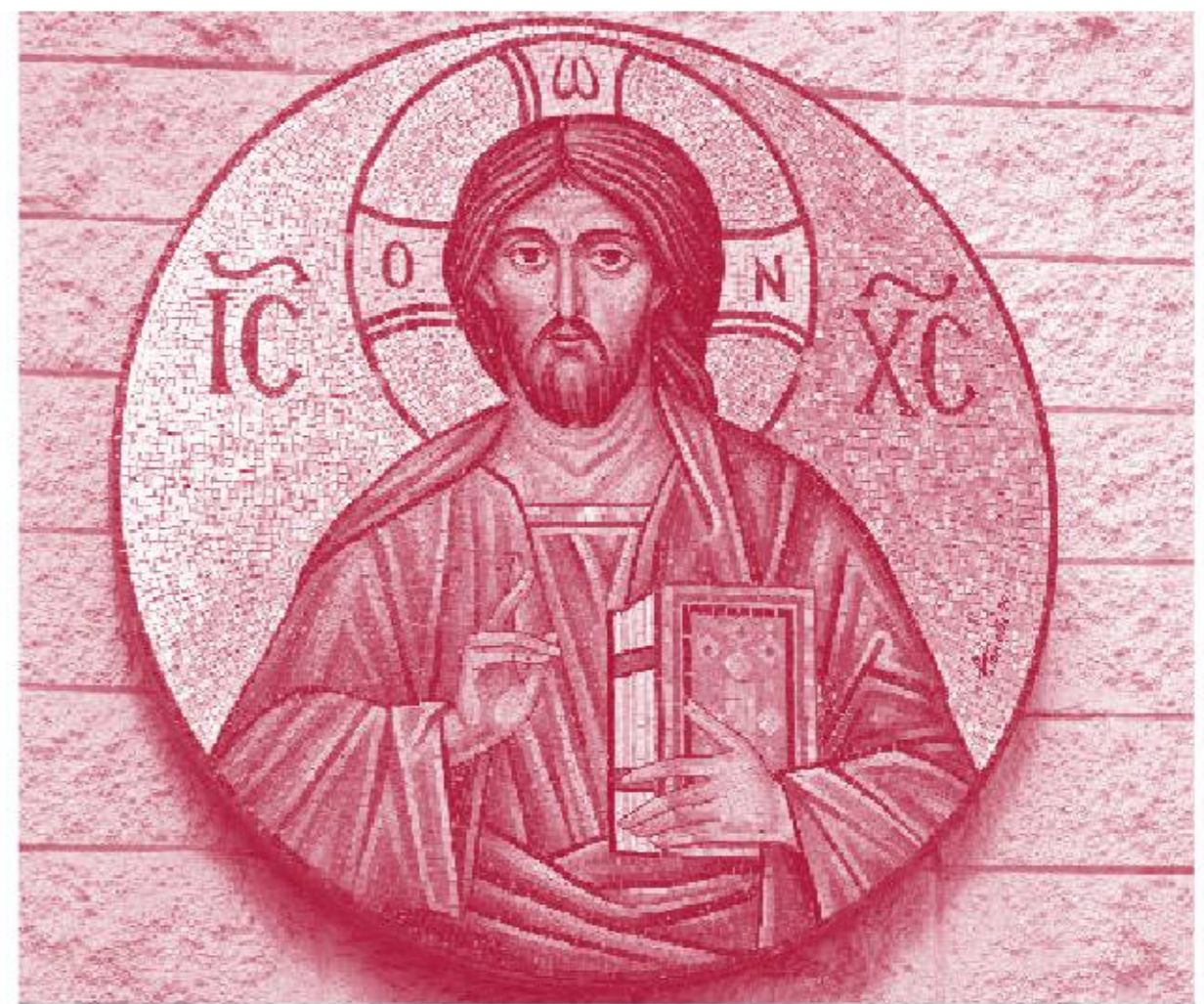
ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν πραγματικῶν πιστῶν εἶναι νὰ δώσουν μιὰ ζωντανὴ μαρτυρία στὸ σύγχρονο κόσμο. Τὴ μαρτυρία τῆς πίστεως τοὺς μὲ τὴ ζωὴ τους. «Υμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου», διακηρύττει ὁ Κύριος. Εἴμασθε ὅμως τὸ φῶς ποὺ θὰ φωτίσει τοὺς ἄλλους; Ἦ ἔχουμε ἀρχίσει νὰ χάνουμε τὴ φωτιστικὴ μας δύναμη;

Α' Φῶτα ποὺ δὲν φωτίζουν.

Γιὰ νὰ εἴμασθε γιὰ τοὺς ἄλλους φῶς, πρέπει νὰ συνδεόμαστε μὲ τὸ «φῶς τῆς ζωῆς». Νὰ εἴμασθε ἄνθρωποι φωτισμένοι. Νὰ γνωρίζουμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τὴ μετουσιώνουμε σὲ καθημερινὴ ζωὴ στὸ σπίτι, στὴν ἐργασία, στὴν κοινωνία. Ἀναγνωρίζεται ὁ γνήσιος Χριστιανὸς ἀπὸ τὸν σωστὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ζεῖ, δηλαδή, ὅπως θέλει ὁ Θεός. Δυστυχῶς ὅμως συχνὰ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Πολλοὶ ἐνῶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἀκολουθοῦν τὸν Χριστό, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοὺς φανερώνει τὸ ἀντίθετο. Στὴν πρώτη δυσκολία ποὺ συναντοῦν ἀπελπίζονται, τὰ χάνουν. Ζοῦν «ὡς μὴ ἔχοντες ἐλπίδα...» Στὸ σπίτι ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ δείχνουν ἀνοχή, μακροθυμία, συγχωρητικότητα δημιουργοῦν σκηνές, ἀναστατώνουν ὄλους. Κι αὐτὰ ὄχι ὡς ἀδυναμία ἀλλὰ ὡς μόνιμη κατάσταση, χωρὶς προσπάθεια καὶ ἀγώνα γιὰ διόρθωση. Εἴμασθε συχνὰ φῶτα σβησμένα χωρὶς καμιά πνευματικὴ ἀκτινοβολία στὸ περιβάλλον μας. Ἐτσι συχνὰ ἐφαρμόζεται καὶ στὴν περίπτωσή μας, ὁ θεῖος λόγος: «**Δι' ἡμᾶς βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ**». Δίνουμε στοὺς ἄλλους τὸ δικαίωμα νὰ ποῦν ὅτι θρησκευοῦμε μόνο «κατὰ τύπους» καὶ ὅτι ἡ θρησκεία μας δὲν ἔχει ἐπίδραση στὴ ζωὴ μας. Σκανδαλίζουμε, ὅταν μὲ τὰ χεῖλη διακηρύττουμε πὼς εἴμασθε πιστοί, μὲ τὰ ἔργα μας ὅμως καταπατοῦμε τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου. Βέβαια, εἶναι καὶ πολλοὶ ποὺ βρίσκουν στοὺς πιστοὺς πράγματα ἐπουσιώδη καὶ τὰ ἐξογκώνουν. Δὲν πρόκειται ὅμως ἐδῶ γι' αὐτούς. Μιλάμε γιὰ τὴν περιπτώσει ἐκεῖνες ποὺ ἐμεῖς δίνουμε ἀφορμές.

Β' Ἀποστολή μας νὰ εἴμασθε φῶς.

Ἀλλὰ ὡστόσο ἡ ἀποστολή μας στὴν κοινωνία δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει. «Υμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» καὶ σήμερα ἐπαναλαμβάνει ὁ Κύρι-

ος. Καὶ σήμερα πρέπει νὰ μεταδώσουμε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ νὰ πιστέψουν καὶ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας τὴν πίστη καὶ τὴν ἀλήθεια, τὴν κοσμοθεωρία καὶ βιοθεωρία τοῦ Χριστιανισμοῦ, πρέπει νὰ δοῦν ζωντανὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Προϋπόθεση ὅμως εἶναι τὸ «**φωτισθῆναι καὶ εἶτα φωτίσαι**». Ἡ πίστη μᾶς κάνει Χριστιανούς. Ἡ ζωὴ, τὸ βίωμα, μᾶς ἀποδεικνύει Χριστιανούς. Ἄν θέλεις οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι γύρω σου, κοντά σου, νὰ μάθουν, νὰ γνωρίσουν τί μπορεῖ νὰ κάνει γι' αὐτοὺς ὁ Χριστός, δεῖξε τους, δός τους τὴ δυνατότητα νὰ δοῦν μόνοι τους τί ἔκανε ὁ Χριστός γιὰ σένα. Νὰ δοῦν ὅτι προσπαθεῖς νὰ ζεῖς μὲ συνέπεια τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἀγνότητα, μὲ εὐλικρίνεια, μὲ τιμιότητα, μὲ δικαιοσύνη. Νὰ δοῦν ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος χωρὶς μνησικακία, χωρὶς φθόνον, παρ' ὅλο ποὺ ζεῖς σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ βασανίζεται ἀπὸ τὴ ζήλεια, τὸ φθόνον, τὸ μίσος. Νὰ ζεῖς χωρὶς ἐκδικητικότητα, χωρὶς ἀντιπάθειες, χωρὶς καταλαλιές, σ' ἓνα κόσμο ποὺ εἶναι δοῦλος σ' ὄλες αὐτὲς τὴς κακίες.

Μιὰ τέτοια προβολὴ τῆς πίστεως θὰ πείσει πολλοὺς μαραμένους ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση συνανθρώπων μας πὼς τελικὰ οἱ Χριστιανοὶ δὲν συμμάχησαν μὲ τὴ δύναμη τοῦ σκότους. Πὼς σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρα ὑψώνουν τὴ σημαία τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Κι αὐτὸ εἶναι ἀληθινὰ βαρυσήμαντο γιὰ τὴν τόσο «πεζή», ἐποχὴ μας!

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς

τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσει τοὺς ὄχλους. καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. ὀψίας δὲ γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ. τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. τετάρτη δὲ φυλακῆ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα ἐταράχθησαν λέγοντες ὅτι φάντασμα ἔστι, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν. εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι·

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ

Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 18' 22 - 34

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. γ' 9-17

μὴ φοβεῖσθε. ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σέ ἐλθεῖν ἐπὶ

τὰ ὕδατα· ὁ δὲ εἶπεν, ἐλθέ. καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρὸν ἐφοβήθη, καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με. εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας; καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ λέγοντες· ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ».

ΑΝΕΦΟΒΙΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ

«Ὀψίας γενομένης μόνος ἦν ἐκεῖ».

Εὐλαβικὰ ὁ Εὐαγγελιστὴς μᾶς ἀνεβάζει στὸ ὕψωμα, στὸ ὅποιο κυριαρχεῖ τὸ σκοτάδι, ἡ γαλήνη καὶ ἡ σιωπή.

Ἐκεῖ, μέσα στὴ νύχτα ποὺ συνεχῶς καὶ περισσότερο ἀπλώνει τὴν κυριαρχία της, ἀγρυπνεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀγρυπνεῖ καὶ προσεύχεται. Μὲ ἓναν τρόπο μοναδικὸ προσεύχεται στὸν Πατέρα.

Ἡ ὑπέροχη εἰκόνα τοῦ ἀποτραβηγμένου καὶ ἀπομονωμένου Ἰησοῦ ἐμπνέει. Μᾶς ἀποκαλύπτει μιὰ πηγὴ δύναμης, τὴν ὁποῖα ἀποζητᾶ ἡ διψασμένη ψυχὴ μας.

Συντροφιά με τὸν Θεό.

Ἡ ἀπομόνωση, τὸ ἀποτράβηγμα ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς ζωῆς καὶ τὴ ζάλη τῶν καθημερινῶν βιοτικῶν προβλημάτων δροσίζουν, ξεκουράζουν, φρεσκάρουν τὸ πνεῦμα μας.

Ἡ ἀδιάκοπη δραστηριότητα καὶ ἡ σκληρὴ πάλη δὲν κουράζουν μόνο τὸ σῶμα. Ταλαιπωροῦν καὶ τὴν ψυχὴ. Ἰδιαίτερα σήμερα, ποὺ ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς ἔχει γίνεῖ ταχὺς καὶ τραχὺς καὶ ἡ ζωὴ μας μπῆκε στὰ καλούπια τῆς μηχανῆς, ἡ ψυχικὴ ταλαιπωρία ξεπερνᾶ τὰ ὅρια τῆς κόπωσης καὶ φθάνει στὰ ὅρια τῆς ψυχικῆς ἀνωμαλίας.

Δὲν συνιστᾶται μιὰ φυγὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν εἰσπνεῖται κάτι παρόμοιο. Προβάλλοντας τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου δὲν ἐπιδιώκει νὰ μᾶς κάνει ἐρημίτες, ἀλλὰ μᾶς ὑποδεικνύει ἓνα ἄριστο μέσον, γιὰ νὰ ξαναβρίσκουμε τὴ χαμένη γαλήνη, τὸ ἀποτράβηγμα, τὴν ἀπομόνωση. Καὶ τὴν ἀπομόνωση πάλι ὄχι σὰν ἀπλὴ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ θόρυβο, ὄχι σὰν ἄδειασμα τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλὰ σὰν γέμισμα καὶ ἀναζωογόνηση. Καὶ τὸ γέμισμα συντελεῖται μὲ τὴν ἀπλὴ καὶ ἀνεπιτήδευτη καὶ εἰλικρινῆ συνομιλία μὲ τὸν Θεό. Τὸν Κύριο τὸν εἶδαμε νὰ βρίσκεται μόνος στὸ ὄρος καὶ νὰ διανυκτερεύει «προσευχόμενος». Δὲν καθόταν ἀπλῶς. Μιλοῦσε μὲ τὸν Πατέρα μὲ οἰκειότητα καὶ ἀπλότητα.

Πρέπει νὰ μάθουμε, ὅταν ἀποτραβιόμαστε ἀπὸ τὸν θόρυβο, νὰ μὴν παραδινόμαστε στὴ νωχέλεια. Ἀλλὰ νὰ γεμίζουμε τὸ χρόνο μὲ τὴν ἀνάταση καὶ τὴν ἐνατένιση καὶ τὴ συνομιλία μὲ τὸν Θεό. Νὰ ἐπιδιώκουμε τὴ συντροφιά του. Νὰ χαιρόμαστε στὴν παρουσία του. Νὰ εἰσπνεύουμε τὴ γαλήνη του.

Μιὰ τέτοια μόνωση μὲ τὴ συντροφιά τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ διάλογο μαζί του μᾶς ξεκουράζει, μᾶς τονώνει, μᾶς

ἐνθαρρύνει. Μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε μὲ διαφορετικὸ μάτι τὰ προβλήματα καὶ τὶς δυσκολίες.

Πότε καὶ ποῦ;

Γεννῶνται δύο ἐρωτήματα.

Πότε πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε αὐτὸ τὸ ἀποτράβηγμα; Καὶ σὲ ποῖο χῶρο μπορούμε νὰ ἀποζητᾶμε τὴ συντροφιά τοῦ Θεοῦ;

Στὸ πρῶτο ἐρώτημα δὲν ὑπάρχει ἀπάντηση, ἡ ὁποία νὰ καθορίζει αὐστηρὰ τὶς χρονικὲς στιγμές. Τὸν καθορισμὸ θὰ τὸν κάνει ἡ ἴδια ἡ καρδιά μας. Ὅποτε γεμίζει μὲ δίψα γιὰ τὸν Κύριο, ὅποτε νιώθει κόπο στὸ θόρυβο καὶ τὴν ταραχὴ μέσα στὴ δίνη τῶν προβλημάτων, μπορούμε νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν ἀπομάκρυνση καὶ τὴν ἐπικοινωνία μας μὲ τὸν οὐρανό.

Ἰδιαίτερα ὅμως πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε αὐτὴ τὴν ἀνάταση πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους σταθμοὺς τῆς ζωῆς μας.

Μὲ τὸ δεύτερο ἐρώτημα ζητᾶμε νὰ καθορίσουμε τὸν τόπο, στὸν ὅποιο ταιριάζει νὰ ζοῦμε τὶς στιγμές τῆς μόνωσης.

Τόποι προσφέρονται πολλοί. Ἴσως περισσότεροι ἀπὸ ὅσους νομίζουμε:

Ἡ ἐξοχὴ μὲ τὴν ἡρεμία καὶ τὴν ὁμορφιά.

Ἡ ἐκκλησία τῆς πόλης ἢ τὸ ταπεινὸ, λευκὸ ἐρημοκλήσι.

Τὸ ἥσυχο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ μας. Τὸ «**ταμιεῖον**» τῆς ἴδιας μας τῆς καρδιάς.

Σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς τόπους, ἅμα ἀποσύρουμε τὴ σκέψη ἀπὸ τὶς φροντίδες τοῦ κόσμου καὶ τὶς μέριμνες, μπορούμε νὰ τὴν προσπλώσουμε στὸν Θεὸ καὶ νὰ ζήσουμε «μόνοι μόνῳ Θεῷ», συντροφευμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη του καὶ μιλώντας μαζί του.

Σήμερα ὁ Εὐαγγελιστὴς μᾶς ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μᾶς ἀνέβασε ψηλά, γιὰ νὰ ἀντικρίσουμε τὸν Κύριο στὴν μοναξιά τοῦ «**ὄρους**». Ἄς μὴ σταθοῦμε ἀπλοὶ παρατηρητές. Ἄς γονατίσουμε πλάι του, γιὰ νὰ ζήσουμε τὴ γλυκύτητα τῶν στιγμῶν τῆς ἀποκλειστικῆς συντροφιάς του.

Μετὰ ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ἡ ψυχὴ μας θὰ διψαίει τέτοιες εὐκαιρίες.

Μὲ ὅλη τὴν καρδιά σου

Ὁ μέγας ζωγράφος Van Gogh, βαριά ἄρρωστος, ἔγραψε μιὰ συγκλονιστικὴ ἐπιστολὴ στὸν ἀδελφὸ του ποὺ δείχνει τὸ ὀλόψυχο δόσιμο στὴν τέχνη του. Τόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει, ὥστε τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χωρίσει ἀπὸ αὐτή. Εἶχε γίνει ἓνα μαζί της.

«Ἐχω ὑποσχεθεῖ στὸν ἑαυτό μου νὰ παρατηρῶ τὴν ἀρρώστια μου σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει. Ἡ τέχνη εἶναι ζηλιάρα. Δὲν θέλει νὰ πολυπροσέχουμε τὴν ἀρρώστια καὶ νὰ τὴν προτιμᾶμε ἀπὸ αὐτή. Λοιπὸν, κάνω αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμῶ. Ἐχασα πολὺ καιρὸ καὶ τὰ χέρια μου παραέγιναν λευκά. Οἱ ἄνθρωποι, ὅπως ἐγώ, πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, δὲν ἔχουν τὴν ἄδεια νὰ ἀρρωσταίνουν. Καὶ γι' αὐτὸ ξανάρχισα, ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ, νὰ ζωγραφίζω».

Ἡ τέχνη εἶναι ζηλιάρα. Καὶ μόνο ἡ τέχνη; Τὸ καθετὶ ζητάει σήμερα τὴν προτίμησή μας, τὴν ἀγάπη μας, τὴν ἀφοσίωσή μας. Καὶ δὲν ζητοῦν τὸ ἀποκλειστικὸ δόσιμό μας μόνο οἱ ἀξίες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπαξίες. Αὐτὰ ποὺ ἀξίζουν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἀξίζουν. Καὶ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς, ποῦ μπορεῖ νὰ καταντήσει, ὅταν δώσει τὴν καρδιά του σὲ κάτι ποὺ δὲν ἀξίζει. Ἐνῶ εἶναι πολὺ σπουδαῖο νὰ ἀγαπήσουμε ὀλόψυχα αὐτὸ ποὺ ἀξίζει τὴν ἀφοσίωσή μας.

Ποιὸς ἀμφιβάλλει; Στὴ ζωὴ προοδεύουν μονάχα ἐκεῖνοι ποὺ βάζουν ἓνα μεγάλο στόχο μπροστά τους καὶ τὸν κυνηγοῦν μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις. Ἡ σκέψη τους, ἡ καρδιά τους, ὅλος ὁ δυναμισμὸς τῆς ψυχῆς τους, σ' αὐτὸν ἀποβλέπουν καὶ σ' αὐτὸν στοχεύουν ἀδιάκοπα. Δὲν εἶναι πάρεργο γι' αὐτούς. Εἶναι ἔργο, τὸ ἔργο τους. Τὸ ἔχουν ἀγαπήσει καὶ κατὰ κάποιον τρόπο ἔχει αἰχμαλωτίσει τὴν καρδιά τους, ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή τους.

Ὁ ὀλιγαρκής, ὁ ἄτολμος, ὁ μόνιμα διστακτικὸς, αὐτὸς ποὺ βολεύεται στὸ λίγο, δὲν θὰ κάνει τίποτα σημαντικὸ στὴ ζωὴ του. Ποιὸς προχώρησε δυναμικὰ καὶ κατάκτησε τὴν ἐπιστήμη, τὴν ἔρευνα, τὴν τέχνη, τὰ γράμματα, ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα μὲ τὴ νοσηροτροπία τοῦ «λίγο»; Αὐτὸ τὸ λίγο, σιγὰ-σιγὰ, καταλήγει στὸ μηδέν. Ἡ

δίνεις στὴ δουλειά σου, στὰ ἰδανικά σου, στὶς εὐγενικὲς ἐπιδιώξεις σου τὸ πᾶν, ὅλες σου τὶς δυνάμεις, ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό σου, ὅλη τὴν ψυχὴ σου ἢ δὲν δίνεις τίποτα. Δὲν ὑπάρχει πρόοδος, δημιουργία καὶ μεγάλες κατακτήσεις μὲ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ χρόνου μας. Μὲ μικρὲς καὶ ἀσήμαντες προσπάθειες δὲν θὰ πετύχουμε τίποτα ἀξιόλογο στὴ ζωὴ μας. Θὰ φυτοζωοῦμε. Ὅσα δίνει κανεὶς, τόσα παίρνει. **«Ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει, καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει»** (Β' Κορινθ. θ' 6). Ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει μὲ τσιγγουνιά, λίγο σπόρο θὰ θερίσει. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει ἀπλόχερα, ἄφθονο καρπὸ θὰ θερίσει.

«Ἡ τέχνη εἶναι ζηλιάρα». Δὲν δέχεται καὶ δὲν ἀνέχεται νὰ τὴν προτιμᾶμε ἀπὸ τίποτε ἄλλο. Θέλει τὸ ὀλοκληρωτικὸ δόσιμο. Πρέπει νὰ τῆς δοθοῦμε, γιὰ νὰ μᾶς δοθεῖ, γιὰ νὰ μᾶς προσφέρει ὅλα τὰ μυστικά της.

«Ζηλωτής», ζηλότυπος χαρακτηρίζεται ὁ Θεὸς στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Θέλει ὀλοκληρωτικὸ δόσιμο, ἀφοσίωση, ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο Του λαό. Ἀπαιτεῖ πλήρη ἀνταπόκριση στὰ ζωηρὰ αἰσθήματα τῆς ἀπεριόριστης ἀγάπης Του. Δὲν δέχεται νὰ μοιράζουμε τὴν ἀγάπη μας μὲ ἄλλες φτωχὲς ἀγάπες, νὰ προδίνουμε τὴν ἀγάπη Του καὶ νὰ ἀπιστοῦμε στὴν πιστότητά Του. Τὴν μισὴ καρδιά μας στὰ εἶδωλα καὶ τὴ μισὴ στὸν Θεό. Ὅλη τὴ βδομάδα νὰ λατρεύουμε τὸ χρυσὸ μοσχάρι τοῦ πλουτισμοῦ, τοῦ χρηματιστηρίου ἢ τὰ σύγχρονα ψευτοεἶδωλα καὶ νὰ προσφέρουμε -καὶ ὄχι τακτικὰ- μερικὲς

μόνο στιγμὲς τῆς Κυριακῆς στὴ λατρεία Του.

Μᾶς τὸ λέει καθαρὰ καὶ τὸ ἀπαιτεῖ, ἐφόσον θέλουμε νὰ εἴμαστε παιδιὰ Του ἀγαπημένα. **«Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου»** (Λουκ. ι' 27).

Ἡ ἀγάπη μας στὸν Θεὸ πρέπει νὰ εἶναι ὀλοκληρωτικὴ, χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ κρατούμενα. Δὲν τοῦ δώσαμε τίποτα, ἂν δὲν τοῦ δώσουμε τὸ πᾶν. Ἀγάπη μὲ κρατούμενα καὶ ἐπιφυλάξεις, δὲν εἶναι ἀγάπη ποὺ ταιριάζει στὸν Θεό. **«Ἐξ ὅλης»** ἐπαναλαμβάνει τέσσερις φορές. Μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις θέλει νὰ τὸν ἀγαποῦμε καὶ νὰ τὸν ὑπηρετοῦμε. Ὅλα τὰ συναισθήματά μας, ὅλοι οἱ κρυφοὶ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μας, ὅλοι οἱ πόθοι καὶ οἱ ἐπιθυμίες μας, πρέπει ὀλόψυχα νὰ εἶναι δοσμένα στὴν ἀγάπη Του. **«Παράφορο πάθος»**, εἶπαν, πῶς πρέπει νὰ γίνῃ ἡ λατρεία μας πρὸς τὸν Σωτήρα καὶ Λυτρωτὴ μας.

Ἀγαπᾶμε μὲ δύναμη κάτι; Ἡ καρδιά μας, ἡ σκέψη μας, βρίσκονται πάντα ἐκεῖ. Τίποτε δὲν τὴν ἀποσπᾷ. Δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ τίποτε ἄλλο. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας στὸν Θεό. Ὅ,τι τὴν ἀπομακρύνει εἶναι προδοσία. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ὁ ἀληθινὸς πιστὸς ἀγωνίζεται νὰ μὴν ἁμαρτάνει, γιὰ νὰ μὴν προδώσει τὴν «τέχνη» του, δηλαδή, τὴν ἀγάπη του στὸν Θεό. Ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν πληγώσει τὴν δική του καρδιά ποὺ ζεῖ ἀνήσυχη ἕως ὅτου ἀναπαυθεῖ τελείως κοντὰ Του.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.com

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χῶρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

6

Γιὰ τὸν Παράδεισο εἶχε κάποτε ὑμνήσει τόσο παραστατικά:

«Παράδεισος! μόνον νὰ τὸν ὀνομάζω, καίρεται τὸ πνεῦμα μου, εἶχε πεῖ, μόνον νὰ τὸν συλλογισθῶ, εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ μου. Παράδεισος, ὁ γλυκὺς λιμένας τῆς ἐλπίδος μου, ὁ μοναχὸς σκοπὸς τῆς ἀγάπης μου, τὸ ὕστερον βραβεῖον τῆς πίστεώς μου... ὦ Παράδεισε, Παράδεισε! ἡμεῖς ἠμποροῦμεν νὰ σὲ κερδίσωμε· μὰ ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σὲ καταλάβωμεν».

Ὁ πατέρας του, ποὺ παρευρέθηκε κοντά του στὶς τελευταῖες του στιγμές, πῆρε τὸ λείψανό του ἀπὸ τὴν Πάτρα -ὅπου τὸν εἶχαν κατεβάσει λίγες μέρες πρὶν πεθάνει- καὶ τὸ μετέφερε στὴν Κεφαλλονιά. Θρῆνος καὶ κοπετὸς ἀντήχησε ἀπὸ τὸ μουράγιο τοῦ νησιοῦ, ὅταν ἄραξε τὸ πλοῖο, ποὺ ἔφερε τὸ μεγάλο καὶ ἀγαπημένο νεκρό. Μὲ δάκρυα ἔβρεξαν τὸ χλωμό του μέτωπο στὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ μετὰ τὴν κηδεία, ποὺ ἔγινε στὴν ἐκκλησία ποὺ βαπτίσθηκε, στὸν Ἅγιο Νικόλαο τῶν Μηνιατῶν. Μὲ λυγμοὺς τὸν ἔθαψαν κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ βημόθυρο τοῦ Ναοῦ του.

Ἔτσι «πρόωρα μὲν ἡ Ἑλλὰς ἐστερήθη ἀπὸ σοφὸν ἄνδρα, ἀγωνιζόμενον προθύμως διὰ τὴν ἠθικὴν τῆς ἀναγέννησιν, γράφει ὁ βιογράφος του Ἄνθ. Μαζαράκης, ἔξαφνα δὲ ἡ Ὁρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχασε ἕνα Ἱεράρχη, τοῦ ὁποῖου αἱ πολυπληθεῖς γνώσεις, τὰ φυσικὰ προτερήματα καὶ ἡ σταθερὰ ἀρετὴ, ἐνῶ ἐχρησίμευσον μεγάλως εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πλησίον, ἐτίμων ταυτοχρόνως τὸν κλῆρον τῆς πρὸς τοὺς ξένους».

Πάνω ἀπὸ ἕνα αἰῶνα ἀπὸ τὸν θάνατό του, καὶ ἀκριβῶς στὰ 1828, τοποθέτησαν στὸν τάφο του μιὰ μαρμάρινη πλάκα μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή, ποὺ τὴν συνέταξε ὁ Κωνσταντῖνος Τυπάλδος:

A X P Ω
ΗΛΙΑ ΜΗΝΙΑΤΗ
ΕΠΙΣΚΟΠΩ
ΚΕΡΚΙΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ
ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ
ΑΝΔΡΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΟΤΗΤΙ
ΤΡΟΠΩΝ
ΕΣ ΤΑ ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΙΑΠΡΕΨΑΝΤΙ
ΕΠΙ ΛΟΓΩΝ ΔΕΙΝΟΤΗΤΙ...
ΟΙ ΓΕΝΕΙ ΠΡΟΣΗΚΟΝΤΕΣ ΖΩΣΙΜΑΣ ΙΕΡΕΥΣ
ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΗΝΙΑΤΑΙ
ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΕΘΗΚΑΝ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΕΤΟΥΣ ΑΩΚΗ

Καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια «βουλή καὶ δαπάνη πρω-
θιερέως Ἀγγέλου Πεφάνη καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ
Διαμαντίνας», ὑψώθηκε στὸ Ληξούρι, στὴν πόλη
ποὺ γεννήθηκε ὁ Μηνιάτης, μαρμάρινος ἀνδριάντας

«εἰς μνήμην ὀφειλῆς καὶ τιμῆς ἐθνικῆς τοῦ ὑπερό-
χου Ἱεράρχου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ ἀφώνου μαρμάρου
εὐγλώττως διδάσκει καὶ εὐλογεῖ τοὺς συμπατριώτας
του καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα».

Τεχνίτης τοῦ λόγου.

Στὴ μορφή τοῦ Μηνιάτη δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναζη-
τήσῃ κανεὶς τὴν πολυμέρεια ἐνὸς Βούλγαρη ἢ ἐνὸς
Κοραή. Τοῦτο θὰ ἦταν λάθος, μιὰ καὶ ὁ Μηνιάτης
στάθηκε προπομπὸς τους. Ἐναν σχεδὸν αἰῶνα ἔδρα-
σε πρὶν ἀπὸ τὸν Βούλγαρη καὶ κάτι περισσότερο ἀπὸ
τὸν Κοραή. Κι ὅμως γιὰ τὰ πλαίσια τοῦ δευτέρου
ἡμίσεος τοῦ 17ου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνα
ὁ Ἡλίας Μηνιάτης ἦταν ἕνα φωτεινὸ μετέωρο μὲ
τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του. Τὴ ζωὴ του τὴν παρακο-
λουθήσαμε στὰ προηγούμενα κεφάλαια. Τώρα δὲν
μᾶς μένει παρὰ νὰ ρίξουμε μιὰ σύντομη ματιὰ στὸ
ἔργο του.

Ἡ συγγραφικὴ δράση τοῦ Μηνιάτη στάθηκε
περιορισμένη. Τοῦτο ὀφείλεται, λένε μερικοί, στὴν
πολυσήμαντη ζωὴ του καὶ στὴν ἀσθενικὴ του κράση,
ποὺ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε ὑπέρμετρους κόπους. Ἄλλοι
πάλι ὑποστηρίζουν πὼς χάθηκαν ἀνέκδοτα ἔργα
του. Πάντως ὡς τὶς μέρες μας ἔφθασε τὸ ιστορι-
κό του ἔργο «Πέτρα σκανδάλου ἢ διασάφσις τῆς
ἀρχῆς τοῦ σχίσματος τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς
Ἐκκλησίας καὶ θεωρία πέντε διαφορῶν». Ἐπίσης τὸ
περίφημο ρητορικὸ ἔργο του «Διδαχαὶ καὶ λόγοι» ποὺ
κυκλοφορεῖ ἡ 17η ἔκδοσή του καὶ φανερώνει πὼς
στάθηκε ἀναμφισβήτητα ὁ σπουδαιότερος ρήτορας
τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως.

Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κηρυκτικοῦ του ἔργου κα-
τέβαλε ὁ Μηνιάτης κάθε προίκισμα τοῦ νοῦ του καὶ
ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του. Τὴν εὐγλωττία
του, τὸ ὕφος του, τὴν μνήμη του, ὅλα τὰ ἔθεσε στὴν
ὑπηρεσία τοῦ μεγάλου του ἔργου. Μὰ συγχρόνως
τοῦτα ὅλα τὰ καλλιέργησε συστηματικὰ μὲ πλατεῖα
μόρφωση καὶ ἐμβάθυνση στὸ πνεῦμα τῶν Μεγά-
λων Πατέρων, ποὺ εἶναι οἱ παντοτινοὶ ὁδηγοὶ τοῦ
κηρύγματος στὴν Ἐκκλησία.

Ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ δὲν θεωρήθηκε ποτὲ σχολεῖο
φιλοσοφικῶν ἐρευνῶν, οὔτε στάδιο ὅπου νὰ διαλα-
λεῖται ἡ σοφία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Μηνιάτης, ποὺ πί-
στευε βαθειὰ σὲ τούτη τὴν ἀλήθεια, ποτὲ δὲν μιλοῦσε
δύσκολα, ἀκατανόητα. Ἦταν βέβαια φιλόσοφος, ἀλλὰ
στὶς ὁμιλίες του δὲν ἔπαιρνε οὔτε τὸν τόνο οὔτε τὴ
γλώσσα τῆς φιλοσοφίας. Τὰ θέματά του ἦταν τέτοια,
ποὺ νὰ μιλοῦν στὶς καρδιές καὶ τῶν μορφωμένων
τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων.

(Συνεχίζεται)

ΗΓΕΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ

Εἶπαν πὼς οἱ λόγοι παρορμοῦν, μονάχα τὰ παραδείγματα ἐμπνέουν καὶ πείθουν. Καὶ φωτεινὰ παραδείγματα ἔχει νὰ ἐπιδείξει πολλὰ ἡ Πατρίδα μας. Καὶ μᾶς χρειάζονται ἰδιαίτερα σήμερα. Γιατὶ «σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀπροσμέτρητη νὰ κρατᾶνε τιμόνια μικροματαιόδοξοι, μικρόψυχοι, εἶναι κάτι ποὺ ξεπερνάει τὸ ἐπίπεδο τῆς τοπικῆς ἀτυχίας. Εἶναι δυστύχημα γιὰ ὅλους. Οἱ περισσότεροὶ ποὺ φτάνουν στὴ γέφυρα τοῦ πλοιάρχου εἶναι ἐπαγγελματίες τῆς αὐτοπροβολῆς». Ἀξιοθαύμαστο παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ πρῶτος κυβερνήτης τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας. Ἀληθινὸς ἡγέτης μὲ θυσιαστικὴ ἀγάπη γιὰ τὸν πολυπαθὸ λαό. Εἶναι χαρακτηριστικὸς καὶ ἐπίκαιρος ὁ λόγος του στὴν Δ' Ἐθνοσυνέλευση: «...Ἐλπίζω ὅτι ὅσοι ἐξ ὑμῶν συμμετάσχουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, θέλουν γνωρίσει μετ' ἐμοῦ ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιπτώσεις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λαμβάνουν μισθοὺς ἀναλόγως μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργήματός των καὶ μὲ τὰς ἐκδουλεύσεις των, ἀλλ' ὅτι οἱ μισθοὶ οὗτοι πρέπει νὰ ἀναλογοῦν ἀκριβῶς μὲ τὰ χρηματικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ Κυβέρνηση εἰς τὴν ἐξουσίαν της... Ἐφ' ὅσον τὰ ἰδιαίτερα εἰσοδήματά μου ἀρκοῦν γιὰ νὰ ζήσω, ἀρνοῦμαι νὰ ἐγγίσω μέχρι καὶ τοῦ ὀβολοῦ τὰ δημόσια χρήματα, ἐνῶ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον ἐρειπίων καὶ ἀνθρώπων βυθισμένων εἰς ἐσχάτην πενίαν...» Πῶς, ἀλήθεια, νὰ μὴ σταθοῦμε μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ σ' ἓνα τέτοιο ἡγέτη ποὺ δίνει πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς ἀπλότητος, τῆς λιτότητας, τῆς πρωτοφανοῦς αὐτοθυσίας; Σ' ἓναν ἡγέτη ποὺ ἐγκατέλειψε, χωρὶς δισταγμό, τὰ ἀνάκτορα καὶ τὶς τιμὲς τῆς Εὐρώπης καὶ ὅρισε γιὰ τὸν ἑαυτό του νὰ ζεῖ τόσο φτωχικὰ ὅσο καὶ ὁ λαὸς του;

«ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΖΗΣΩ»

Παλαιὰ ὅσο καὶ σύγχρονη ἡ μάστιγα τῶν ἐκτρώσεων, χαρακτηρίστηκε ὡς «τὸ ἐγκλημα τῶν ἐγκλημάτων». Τὸ κίνημα «Ἀφῆστέ με νὰ ζήσω» ὀρθῶς τὸ ἐπανεφέρε στὴν ἐπικαιρότητα καὶ πρέπει νὰ παραμείνει. Γενναῖα καὶ ἔμπρακτα ἀπάντηση ἔδωσαν, πρὸ ἔτους, οἱ ἀναισθησιολόγοι τῆς Σάμου μὲ τὴν ἀποχή τους ἀπὸ τὶς ἐκτρώσεις. Ὅπως καὶ τότε εἶχαμε γράψει τὸ θέμα εἶναι ἐξόχως σοβαρό. Παράλληλα μὲ τὴ διαστροφή ποὺ προκαλεῖ ἡ ἔκτρωση στὴν ψυχὴ καὶ στὴ συνείδηση τῆς μητέρας, δὲν εἶναι μικρότερη ἢ φθορὰ ποὺ ἐπιφέρει στὴ συνείδηση τῶν γιαιτρῶν. Δὲν εἶναι πιά γιαιτροί. Εἶναι δολοφόνοι. Δὲν ὑπηρετοῦν τὴ ζωὴ. Ὑπηρετοῦν τὸ θάνατο. Μὲ ἀμβλυμένη πλέον συνείδηση εἶναι ἀκατάλληλοι γιὰ τὴν ἄσκηση τοῦ ἱεροῦ λειτουργήματός τους. Γίνονται καὶ ἐπίορκοι, ἀφοῦ ἀθετοῦν τὴν ὑπόσχεση τους, τὸν ὄρκο τους, ὅπως διατυπώνεται στὴ «ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ». Σ' αὐτὴν ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς: «...θὰ διατηρήσω τὸν ὑπέριστο σεβασμὸ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως, ἀκόμα καὶ κάτω ἀπὸ ἀπειλή, δὲν θὰ χρησιμοποίησω τὶς ἰατρικὲς μου γνώσεις ἀντίθετα μὲ τὸ νόμο τῆς ἀνθρωπότητας...» Αὐτὸ τονίζει ἡ «Διακήρυξη τῆς Γενεύης». Καὶ τὸ καίριο ἐρώτημα: Πῶς οἱ γιαιτροὶ θὰ συμβιβάσουν τὴν παράγραφο γιὰ «ὑπέριστο σεβασμὸ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως» μὲ τὴν ἐν ψυχρῶ δολοφονία τῆς ἀθώας κυοφορούμενης ζωῆς;

ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΓΟΜΟΡΡΑ

Στὴν πλατεία Συντάγματος πραγματοποιήθηκε, γιὰ μιὰ ἐπιπλέον χρονιά τὸ φεστιβάλ τῆς ντροπῆς. Ἦδη δημιουργήθηκαν κάποιες ἀντιδράσεις, καθὼς, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία της, ἡ Βουλὴ φωταγωγήθηκε στὰ χρώματα τοῦ φεστιβάλ, μιὰ πρωτοβουλία ποὺ βρῆκε ἀντίθετους ὀρισμένους βουλευτές. Πρέπει νὰ τὸ τονίσουμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ. Αἰσθάνεται κανεὶς ντροπὴ καὶ βαθιὰ λύπη μπροστὰ σὲ φαινόμενα ἠθικοῦ ἐκτραχηλισμοῦ ποὺ δὲν μένουν στὸ περιθώριο, ἀλλὰ ἐπισημοποιοῦνται καὶ γίνονται νοσηρὲς ἐστῖες πνευματικῆς μόλυνσεως. Μολύνουν τὸν κοινωνικὸ ὄργανισμό. Δημιουργοῦν ἠθικὸ παχυδερμισμὸ. Καὶ χρειάζεται μεγάλη ἐπαγρύπνηση, γιατί ἡ ἀναισχυντία δὲν γνωρίζει φραγμούς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνησυχία μας. Δὲν εἶναι μόνο τὸ κακό. Εἶναι ἡ δικαίωσή του. Ἡ νομιμοποίηση τῆς διαστροφῆς. Ἡ ρυπαρότητα ποὺ γίνεται μὲ ἀναίδεια. «Οὐκ οὕτως ἀμαρτία κακόν, ὡς ἡ μετὰ τὴν ἀμαρτίαν ἀναισχυντία» (Ἰω. Χρυσόστομος). «Ἡ πιὸ μεγάλη ἀμαρτία τοῦ καιροῦ μας εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν αἴσθησή τῆς ἀμαρτίας». Γιατὶ τὸ νὰ ἀμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ ἀναγνωρίζει τὴν πτώση του, ὑπάρχει ἐλπίδα γιὰ διόρθωση. Νὰ ἀμαρτάνει ὁμως καὶ νὰ τὸ θεωρεῖ φυσικὸ, νὰ δουλεύει στὰ «πάθη τῆς ἀτιμίας», θλιβερὸς σκλάβος τῆς «ἀσχημοσύνης» (Ρωμ. α' 26,27) καὶ νὰ μὴν κοκκινίζει, ἔ, αὐτὸ εἶναι πιά ξεπεσμός. Καὶ ὁποιαδήποτε χώρα δικαιώνει τὴ διαστροφή, ποὺ δὲν θὰ ἔχει νὰ ζηλέψει τίποτα ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, εἶναι ἐγγὺς ἀφανισμοῦ, ὅπως ἀδιάψευστα διδάσκει ἡ Ἱστορία.

ΝΑΡΚΩΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Θεώρησαν τὴ θρησκεία ὄπιο τοῦ λαοῦ καὶ ἔκαναν τὸ ὄπιο θρησκεία τοῦ λαοῦ. Καὶ τὸ ἀκόμα χειρότερο διοχέτευσαν τὸ ὄπιο σὲ μιὰ ἀθωράκιστη πνευματικὰ νεολαία καὶ ὄχι μόνο, γιὰ εὐκολὴ κερδοφορία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μαράνουν ἐνθουσιασμούς, νὰ σβήσουν ὀράματα, νὰ ναρκώσουν καὶ νὰ νεκρώσουν ἰδανικά, νὰ μεταβάλουν ἀετοψυχὲς σὲ θλιβερὰ οἰκόσιτα. Τὰ στοιχεῖα ἀπὸ προηγούμενη ἔκθεση τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἑνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν Ναρκωτικῶν εἶναι ἐξόχως ἀνησυχητικά: «Περίπου 30 ἑκατομμύρια ἄτομα στὰ κράτη-μέλη τῆς Ε.Ε. καὶ σὲ Ἰσλανδία, Λιχτενστάϊν, Νορβηγία καὶ Ἑλβετία ἔκαναν χρῆση κάνναβης σ' ἓνα χρόνο, ἐνῶ τὸ 15% τῶν 15χρόνων στὴν Ε.Ε. κάνει χρῆση κάνναβης περισσότερο ἀπὸ 40 φορὲς τὸ χρόνο. Ἡ χρῆση τῆς κοκαΐνης φαίνεται ὅτι αὐξάνεται στὴν Εὐρώπη καὶ κυρίως στὴ Δανία, στὴ Γερμανία, στὴν Ἰσπανία καὶ στὸ Ἑνωμένο Βασίλειο». Τώρα ἔρχεται ἡ κυβέρνηση νὰ στηρίξει τὴν ἀνάπτυξη τῆς χώρας μὲ τὴ «νομιμοποίηση τῆς ἰατρικῆς κάνναβης». Ὅμως ἂς μὴν ξεχνᾶμε τὴν ἀναφορὰ ποὺ δημοσίευσε ὁ Εὐρωπαϊκὸς Ὄργανισμὸς Μοριακῆς Βιολογίας, πῶς οἱ χρῆστες κάνναβης διατρέχουν αὐξημένο κίνδυνο ἐξάρτησης ἀπὸ τὸ ἀλκοὸλ καὶ τὴ νικοτίνη. Καὶ ὅπως πετυχημένα ἐλέχθη «πρόκειται γιὰ θεραπευτικὴ κάνναβη ἢ βῆμα γιὰ τὴ νομιμοποίηση τῶν ναρκωτικῶν».

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ